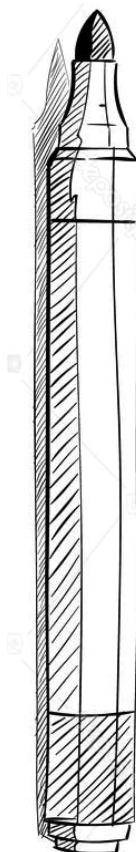

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ
τεύχος 1^ο

δεκέμβρης 2018

σε
τροχιά
αντιπληροφόρησης

EDITORIAL

Η παρούσα έκδοση αποτελεί μια συλλογική προσπάθεια των συντροφισσών και των συντρόφων που συμμετέχουν στην Αναρχική / Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα Σε τροχιά σύγκρουσης.

Τα κείμενα που ακολουθούν αντικατοπτρίζουν τις αναζητήσεις, τους προβληματισμούς και τις συζητήσεις που έλαβαν χώρο στη διαδικασία μας το προηγούμενο διάστημα αλλά και τις προσεγγίσεις, τα συμπεράσματα και τις θέσεις πάνω στα ζητήματα με τα οποία καταπιαστήκαμε. Αποτυπώνουν εν τέλει την κίνηση της συλλογικότητας - τα κείμενα, τις δράσεις, τις παρεμβάσεις - τους αγώνες στους οποίους είχαμε μια κάποια συμβολή.

Σκοπός της έντυπης αυτής έκδοσης είναι η επικοινωνία. Για το λόγο αυτό διατίθεται χωρίς αντίτιμο και μοιράζεται χέρι με χέρι στους δρόμους και τις γειτονιές, που ζούμε και παρεμβαίνουμε, σε δράσεις και εκδηλώσεις της συλλογικότητας.

Επιθυμούμε να δρούμε αντιεραρχικά, μέσα από οριζόντιες, ισότιμες διαδικασίες, αυτοοργανωμένα, χωρίς ρόλους και ειδικούς, αδιαμεσολάβητα, μακριά από λογικές ανάθεσης, εξωθεσμικά, έξω από κόμματα ή άλλους θεσμικούς φορείς, φιλανθρωπικές εταιρίες, Μ.Κ.Ο. κ.λπ. Είμαστε ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ενάντια συνεπώς στην κυριαρχία του κράτους και κάθε εκμεταλλευτικής σχέσης που γεννά και αναπαράγει το κεφαλαίο, ενάντια επίσης σε κάθε μορφή εξουσίας που γεννά και αναπαράγει την καταπίεση, τον εθνικισμό, τον σεξισμό, την πατριαρχία, τη θρησκεία κ.ο.κ., ενάντια στην λεηλασία της φύσης.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ σημαίνει

εθνοκαθάρσεις - πόλεμοι - γενοκτονίες

Προβολή του βίντεο / ντοκιμαντέρ

Kill 'em' all: In the name of the "name" (2008)

Διάρκεια 112' | Παραγωγή: περιοδικό Σαταζένο + αντιφασίστες σύντροφοι

2.3.2018 | 19.00

Κατάληψη κτήματος Πραποπούλου | Πρ. Ηλία 49, Χαλάνδρι

"Το πρώτο μισό της δεκαετίας του '90 αφοσιώθηκε την κατάρρευση του ανασταλτικού μπάκι και τη διάλυση της Πατριστασίας - ο ελληνικός εθνικισμός / ιμπεριαλισμός απογοητεύει. Νιώθοντας πανικόσυχο στα Βαλκάνια, σπρώχνει με κρότη μέσα τον σερβικό φασισμό, με την ελπίδα ότι Βελγράδι και Αθήνα θα μοιραστούν την επόμενη του μακεδονικού και μίσης εκίνηση του αλβανικού κράτους.

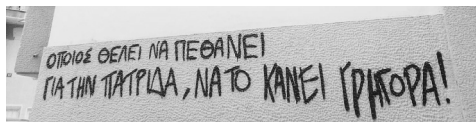
Διανύοντας πλέον την 3η δεκαετία από τα γεγονότα της εποχής είναι... και παρά τις άμεσες διαφορές μεταξύ κάποιου να καταστεί - στον τρόπο που διαμορφώνεται η σημερινή ιστορική συνθήκη - τα πρόσφατα εθνικιστικά συλλυγησιακά της 21ης Ιανουαρίου στη Φαρσάλονη και της 2ης Φεβρουαρίου στην Αθήνα, για την "αλληλεγγύη" της Μακεδονίας, ανασύρονται από τη γνήση όλα από τα γεγονότα που κατατάσσονται την δεκαετή και διασπαστική ύστατη του εθνικισμού. Όλα αυτά που έχουμε μόλις να μην ξεχάσουμε..."

Ενημέρωση σχετικά με την συμμετοχή στην Παμβαλκανική Αντιεθνικιστική Διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη στις 10.3.2018

Κανένα έθνος δεν μας ενώνει. Κανένα όνομα δεν μας χωρίζει. Αλληλεγγύη στις καταλήψεις που δέχονται επίθεση.

Ανταρσία / Αντιεθνικιστική συλλογικότητα Σε τροχιά σύγκρουσης
sextoliasgroudis@espn.net / sextoliasgroudis@espnblogs.net

σελ.3

σελ.8

σελ.17

σελ.25

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

11 Χρονικό

Σύντομο χρονικό της συλλογικότητας.

13 Συγκυρία

Μια αναγκαία συζήτηση για τη συγκυρία...

18 Μακεδονικό

Η αναγκαιότητα να παραχθεί λόγος πάνω στα εθνικιστικά συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα.

113 Μαθητικές καταλήψεις

Καταλήψεις ανατρεπτικές και όχι παρωδίες εθνικιστικές.

117 Μέσα Μαζικής

Μεταφοράς

Ελεύθερες μετακινήσεις για μία ελεύθερη κοινωνία αλληλεγγύης.

201 Πατριαρχία

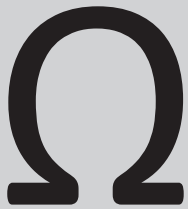
Καμία δίωξη σε όποια υπερασπίζεται τον ευατό της απέναντι στη σεξιστική βία.

25 Ζακ

Φιλήσυχοι πολίτες, μπάτσοι και τν όλα τα καθάρματα δολοφονούν μαζί.

Χρονικό.

Σύντομο χρονικό της συλλογικότητας.

Σ ΑΝΑΡΧΙΚΗ / ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ συλλογικότητα σε τροχιά σύγκρουσης κινούμαστε και παρεμβαίνουμε πολιτικά στις γειτονιές των βορείων προαστίων από το 2012. Αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως ένα κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος και αντλούμε από την αναρχική / αντιεξουσιαστική παράδοση τα βασικά μας αξιακά προτάγματα και τα σημεία κριτικής στην κυριαρχία. Εκκινώντας από ένα σημείο κριτικής των σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο οραματιζόμαστε την κοινωνική απελευθέρωση - μια αταξική κοινωνία ισότητας, δικαιοσύνης, ελευθερίας και αλληλεγγύης, μια κοινωνία χωρίς έμφυλους διαχωρισμούς, καταπίεση και ιεραρχία, μια κοινωνία χωρίς φυλετικούς και εθνικούς φραγμούς, μια κοινωνία στην οποία δεν θα υπάρχει η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση. Στους αγώνες με αυτό το αναρχικό / αντιεξουσιαστικό πρόσημο αφενός δίνεται πάντα μεγάλη σημασία στη συμβολή, πρωτοβουλία και αυτενέργεια του ατόμου στο πλαίσιο του συλλογικού και της διαδικασίας της αυτοοργάνωσης, αφετέρου ασκείται έντονη κριτική στην

εξατομίκευση και ιδιώτευση ως θεμέλιο λίθο της καπιταλιστικής οργάνωσης της ζωής.

ΤΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΤΗΣ συλλογικοποίησης των αντιστάσεων απέναντι στην κυρίαρχη καπιταλιστική βαρβαρότητα, αναγνωρίζει τη συλλογικότητα ως τη διαδικασία εκείνη στην οποία αναλογεί να διεξάγει τον αγώνα για το ξεπέραςμα της καταπιεστικής συνθήκης που βιώνουμε. Θεωρούμε πως η συλλογικοποίηση, αντιπαρατιθέμενη με την ιδιώτευση, αποτελεί μια προϋπόθεση για την ίδια τη συγκρότηση και το ριζώμα των κινήματων του ανταγωνισμού. Η απελευθέρωση, συνεπώς, δεν θα έρθει ούτε από κάποιο άτομο ή παρέα ατόμων, ούτε από κάποιο κόμμα ή οργάνωση, παρά θα είναι το αποτέλεσμα του αγώνα όλων εκείνων που υφίστανται την καταπίεση στην καθημερινότητά τους.

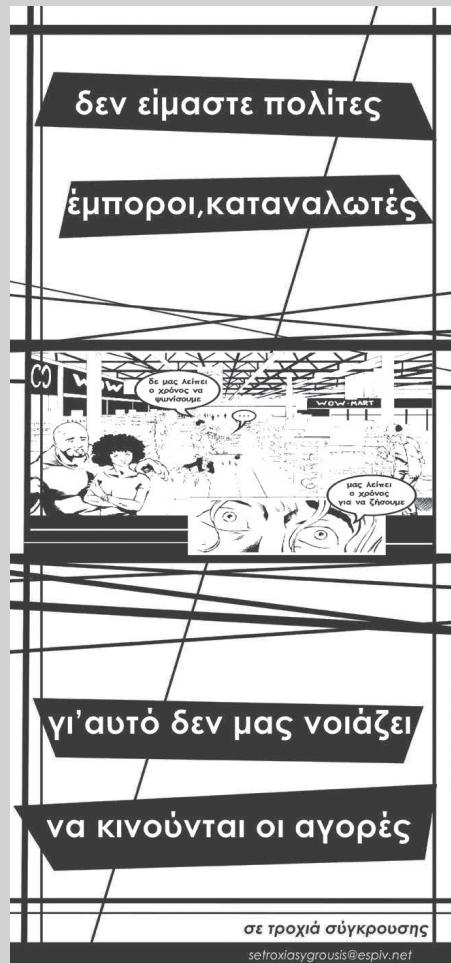
ΓΙΑΤΙ ΣΤΡΙΜΩΧΝΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ δεν την παλεύουμε με την εργασιακή συνθήκη αλλά και την ανεργία, με τα λεφτά που φεύγουν για το νοίκι, το ρεύμα και τα supermarket, με τους προσωπικούς φόβους και τα αδιέξοδα που κερδίζουν έδαφος, με τον εθνικισμό που ριζώνει στις τάξεις των καταπιεσμένων, με τους έμφυλους διαχωρισμούς, την κοινωνική αδικία, την καταπίεση και εκμετάλλευση της καπιταλιστικής αγοράς, τους διωκτικούς και ελεγκτικούς μηχανισμούς, την ποινικοποίηση ολοένα και περισσότερων πράξεων αντίστασης,

την αύξηση της συναισθηματικής και υλικής φτώχειας.

ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΜΙΛΩΝΤΑΣ για συλλογικοποίηση των αντιστάσεων, μιλάμε πρώτα απ’ όλα για αγώνα. Για αγώνα που κοιτάει προς τα έξω και ταυτόχρονα χτίζει στο εσωτερικό σχέσεις ανταγωνιστικές. Είναι για όλα αυτά και ακόμα περισσότερα που αντιλαμβανόμαστε ότι δεν αρκεί να τα μοιραστούμε ως προβληματισμούς αλλά έχουμε ανάγκη να τα απαντήσουμε μέσω διαδικασιών συλλογικοποίησης και όχι απλής συνύπαρξης, στην κατεύθυνση των συλλογικών λύσεων και όχι της ατομικής καβάτζας. Πόσο μάλλον όταν αισθανόμαστε στο πετσί μας την υπαγωγή όλων και περισσότερων πτυχών της ζωής μας στη σφαίρα της οικονομίας. Όταν το οικονομικό αποικιοποιεί το πολιτικό και νοηματοδοτεί τη ζωή με τις αξίες του επιχειρείν.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ για μια άλλη κοινωνία δεν αποτελεί μια συζήτηση που θ’ αφήσουμε για την ώρα της αλλαγής. Ούτε, όμως, αποτελεί ένα διαξιφισμό ιδεολογιών και θεωρητικών προτάσεων. Η πολιτική στόχευση, ο αναστοχασμός και η αυτοκριτική στο λόγο και τη δράση μας είναι μια δυναμική διαδικασία με άμεσους και μακροπρόθεσμους στόχους, που αν δεν γίνεται αντικείμενο συλλογικής επεξεργασίας τότε αποστερεί απ’ την κίνηση και τους αγώνες μας την προοπτική. Με άλλα λόγια η συνειδητή συμμετοχή

στους αγώνες σημαίνει στρατηγική και μέθοδο. Συλλογικοποιούμε, δηλαδή, τους προβληματισμούς μας, συναποφασίζουμε τη δράση, την ανοίγουμε κοινωνικά και την απολογίζουμε. Για να οργανώσουμε την απερίθεσή μας από τα κάτω, χωρίς ιεραρχίες, ανάθεση, ρόλους και ειδικούς, αυτόκλητους σωτήρες και αφέντες είναι στοίχημα να αναγνώσουμε τι μας συνέχει. Να ορίσουμε ποια είναι εκείνα τα θεμελιώδη πολιτικά χαρακτηριστικά που λειτουργούν ως συστατικό στοιχείο των αγώνων.

Συγκυρία.

Μια αναγκαία συζήτηση για τη συγκυρία...

Τα τελευταία 8 χρόνια παρατηρούμε σε ολόκληρο τον πλανήτη την προσπάθεια του καπιταλιστικού συστήματος να ξεπεράσει την υφεσιακή κατάσταση, ώστε να μπει ξανά σε περίοδο ανάπτυξης. Αδυνατώντας να επεκτείνει τα κεφάλαιά του, το καπιταλιστικό σύστημα ανασύρει από τη φαρέτρα του τη γνωστή συνταγή σε περιόδους κρίσης: καταστροφή και αναδιανομή του πλούτου. Ενώ, στο εσωτερικό των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών διεξάγεται ένας πόλεμος για μεγαλύτερη οικονομική και πολιτική αναδιάρθρωση, στην περιφέρεια οι πολεμικές συρράξεις και οι μετακινήσεις πληθυσμών αυξάνονται. Η προσαρμογή στις πολιτικές αναδιάρθρωσης προφανώς και διαφέρει σε ένταση και βία ανάλογα με τη θέση που κατέχει το έκαστε καπιταλιστικό κράτος, στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον. Στα μέρη μας, η καπιταλιστική αναδιάρθρωση μπορεί να μην έφερε τον πόλεμο - βέβαια η πολεμική ρητορεία με την Τουρκία κάθε άλλο παρά υποβαθμισμένη είναι - αλλά ένα από τα βασικά της παράγωγα είναι η μαζική μετανάστευση.

Οι λόγοι της αυξανόμενης έντασης των πολεμικών συρράξεων μπορούν να αναζητηθούν σε ιστορικό, πολιτικό, οικονομικό αλλά και πολιτισμικό επίπεδο. Σε οικονομικό επίπεδο, δυνατοί παίκτες και διακρατικοί στρατιωτικοί σχηματισμοί εμπλέκονται, πρωτοστατούν και διεξάγουν μία σειρά από πολέμους στη Μέση Ανατολή. Αυτοί οι πόλεμοι διεξάγονται ταυτόχρονα με τις πολιτικές αναδιάρθρωσης στο εσωτερικό των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών προκειμένου να επανακαθορίσουν την οικονομική τους κυριαρχία και να διεκδικήσουν μεγαλύτερη πίτα σε σχέση με τα γεωπολιτικά, γεωστρατηγικά και ενεργειακά τους συμφέροντα. Η αναδιανομή της πίτας προφανώς δεν αφήνει αδιάφορο το ελληνικό κράτος. Στο εξωτερικό, παρατηρούμε τα τελευταία

χρόνια την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να κεφαλαιοποιήσει πολιτικά την ήδη αναπτυγμένη οικονομικά δραστηριότητά του από τα 90's στα Βαλκάνια και να αναβαθμίσει το γεωστρατηγικό του ρόλο στην Μεσόγειο, μέσω της επιχειρούμενης αναβάθμισης του ελληνικού οικοπέδου, σε ενεργειακό κόμβο. Χάραξη ΑΟΖ και δημιουργία νέων αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου, αναβάθμιση οδικών αξόνων, σιδηροδρομικών γραμμών και λιμενικών εγκαταστάσεων.

Στο εσωτερικό, οι πολιτικές αναδιάρθρωσης έχουν κατά βάση οικονομικό πρόσημο: μειώσεις μισθών και συντάξεων, αυξήσεις των τιμών στα βασικά είδη και υπηρεσίες, διάλυση κοινωνικών δομών, ιδιωτικοποιήσεις. Σε αυτά τα οκτώ χρόνια της οικονομικής κρίσης, πολλά άλλαξαν. Όποια κεϋνσιανή προσέγγιση και αντίληψη υπήρχε αποτελεί πλέον παρελθόν. Όποια ιδεολογική αντιπαράθεση μεταξύ νεοφιλελευθερισμού και σοσιαλδημοκρατίας υπήρχε, έχει πεθάνει. Κάθε επιμέρους πολιτικό μοντέλο που υπόσχεται κοινωνικές παροχές εν τέλει αναγκάζεται να προσαρμοστεί στις επιταγές του νεοφιλελευθερισμού.

Παρατηρούμε σε ολόκληρο τον πλανήτη την άνοδο της ακροδεξιάς με εθνολαϊκιστικά χαρακτηριστικά. Από τη μία μεριά βρίσκονται οι “αγορές”, οι νεοφιλελεύθεροι, οι κοσμοπολίτες κι από την άλλη οι εθνικιστές, οι λαϊκιστές, οι υπερασπιστές της πατρίδας και των παραδόσεών της. Το δίπολο αυτό εμφανίζεται σχεδόν σε όλη τη δύση με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα τις ΗΠΑ (Τραμπ – Χ.Κλίντον), τη Μ. Βρετανία (brexit – bremain), τη Γαλλία (Λεπέν - Μακρόν) και αρκετές λιγότερο ισχυρές χώρες της Ευρώπης, στις οποίες καταγράφει άνοδο η ακροδεξιά ως αντίβαρο στις παραδοσιακές δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας και των συντηρητικών, που εδώ και δεκαετίες δεν διαφέρουν σε τίποτα μεταξύ τους.

Η πρωμοδότηση του εθνικού λόγου, της ακροδεξιάς ατζέντας και της ανόδου των ακροδεξιών - εθνικιστικών κομμάτων έχει να κάνει με τη μεγάλης κλίμακας μετακίνηση πληθυσμών προς τις δυτικές - ευρωπαϊκές χώρες, παράλληλα όμως, έχει να κάνει με το οικονομικό οικοδόμημα. Απέναντι στη φτωχοποίηση - ανέχεια, η εθνική ενότητα ιδεολογικά λειτουργεί ως σημείο αναφοράς του ατόμου σε μία συλλογική ταυτότητα, την εθνική. Ταυτόχρονα

παρουσιάζονται ως υπαίτιοι για τα οικονομικά δεινά, οι εθνικά Άλλοι, δηλαδή οι μετανάστες. Έτσι, επιστρατεύονται νέες πολιτικές διαχείρισης των μεταναστ(ρι)ών με αποκλεισμούς πληθυσμών και κλείσιμο συνόρων. Το δόγμα της εθνικής ενότητας λειτουργεί για την αποφυγή των κοινωνικών συγκρούσεων, την απόσπαση συναίνεσης και αποπολιτικοποίησης των αντιστάσεων και συγκρούσεων που ξεφεύγουν από την κυρίαρχη γραμμή της εθνικής συσπείρωσης. Κάθε πολιτικό μοντέλο που υπερασπίζεται μια εθνικολαϊκιστική ρητορική που αυτοπροωθείται τάχα ως αντισυστημική, δεν είναι παρά μια όχι και τόσο διαφορετική όψη του κόσμου της κυριαρχίας, μια παρόμοια έκφραση εξουσιαστικών λογικών που στην πραγματικότητα βαθαίνει τις σχέσεις εκμετάλλευσης και προωθεί την παντοδυναμία του κράτους και του καπιταλισμού. Άλλωστε η πόλωση είναι μια στρατηγική της κυριαρχίας και διαχρονικά τα δίπολα αποτελούν εργαλεία που χρησιμοποιεί ο καπιταλισμός στην ιστορική του κίνηση.

Στα μέρη μας, η ενίσχυση του έθνους - κράτους σχετίζεται με το ιδεολόγημα της εθνικής ανάπτυξης και την όλη ρητορική γύρω από την εθνική ενότητα και ομοψυχία. Κομμάτι του ιδεολογήματος αυτού είναι η δημιουργία ενός νέου προτύπου ατόμου, το οποίο χρειάζεται να εκπληρώσει τις συλλογικές - εθνικές προσπάθειες επίτευξης οικονομικού πλεονάσματος, για να βγει η χώρα στις αγορές. Όλο το φάσμα της κυριαρχίας, από τη ριζοσπαστική ακροδεξιά μέχρι την πατριωτική αριστερά, αναφέρεται και εκκινεί από το έθνος. Καλύτερος εκφραστής της εθνικής ενότητας και ανάπτυξης αποδείχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ. Μαζί με τους ακροδεξιούς των ΑΝΕΛ, η πρώτη φορά αριστερά πέρασε μέτρα που είχαν μπλοκάρει στο παρελθόν οι κοινωνικές αντιδράσεις, ενώ νομοθέτησε ακόμα δύο μνημόνια. Κατάφερε, μέσω επί σειρά εκλογικών αναμετρήσεων να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση και μέσω της ανάθεσης να εμφανιστεί ως ο βασικός ρυθμιστής της κρατικής διαχείρισης αλλά και εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας-ειρήνης.

Στο πρόσφατο παρελθόν, με αφορμή το λεγόμενο Μακεδονικό ζήτημα (Σκοπιανό το αποκαλούν οι εθνικιστές - πατριώτες και το κράτος), πλάι στα εθνικιστικά-πατριωτικά συλλαλητήρια, επιβεβαιώθηκε η πάγια κρατική

ρητορική γύρω από το όνομα του γειτονικού κράτους. Μια κρατική πολιτική που στον πυρήνα της επιδιώκει την ενίσχυση των ντόπιων οικονομικών συμφερόντων καθώς και την υπεράσπιση των ντόπιων επιχειρηματικών βλέψεων. Οι κυβερνώντες, μέσω της κρατικής διαχείρισης, παρ' ότι κράτησαν έναν χαρακτήρα απαξιωτικό μέχρι και εχθρικό για τα συλλαλητήρια, αναδείχτηκαν ως οι βασικοί ρυθμιστές. Έτσι, μέσω αυτής της διαχείρισης θέλησαν να αναβαθμίσουν την διπλωματική θέση της χώρας και να καταστήσουν σαφές προς τους διεθνείς ότι έχουν να κάνουν με έναν σοβαρό συνομιλητή που εκφράζει τη συνοχή των εθνικών ζητημάτων. Εν τέλει, μέσω της εξωτερικής κρατικής πολιτικής διατηρήθηκε και επιβεβαιώθηκε η σοβαρότητα και ίσως η αίγλη των ελληνικών κεφαλαίων στα Βαλκάνια, ενώ παράλληλα η ίδια διαχείριση (που επαναλαμβάνεται και σε κάθε «ελληνοτουρκικό αναβρασμό»), διευκόλυνε στο να κρατηθεί στη επικαιρότητα μια ατζέντα εθνική, συσκοτίζοντας τα πραγματικά προβλήματα.

Δίκαιη ανάπτυξη

ένα παραμύθι για μεγάλους

Μετά την πράσινη, την αιεφόρο, τη βιώσιμη, το νέο παραμύθι της κυριαρχίας ακούει στο όνομα "δίκαιη ανάπτυξη". Με αριστερή κυβέρνηση η κοροϊδία μεγαλώνει και στις λέξεις που προσπαθούν να κρύψουν το αποτρόπαιο πρόσωπο του καπιταλισμού προστέθηκε και η δικαιοσύνη. Ότι δηλαδή η απόσπαση υπεραξίας, η εκμετάλλευση από λίγους, του πλούτου που παράγουν οι πολλοί, γίνεται να είναι δίκαιη. Ότι η "αξιοποίηση των φυσικών πόρων", ή αλλιώς η απομύζηση και λεηλασία του φυσικού κόσμου μπορεί να γίνει με δίκαιους όρους. Ότι η μετατροπή όλων των πτυχών της ζωής σε εμπορεύματα είναι μια δίκαιη τροπή της πραγματικότητας. Ότι η ισχυροποίηση των κρατών και ο ασφυκτικός έλεγχος που επιβάλλουν στους υπηκόους τους συντελείται στα πλαίσια του δικαίου.

Για να γίνει ακόμα πιο πειστικό το παραμύθι συμπληρώνεται από την "προστασία της εργασίας". Τουλάχιστον εδώ υπάρχει ειλικρίνεια, γιατί με την "προστασία της εργασίας" οι αριστεροί διαχειριστές θα κάνουν ακριβώς αυτό που λένε. Θα φροντίσουν να συνεχιστεί απρόσκοπτα η εκμετάλλευση των εργαζόμενων από τ' αφεντικά. Θα εγγυηθούν την κοινωνική ειρήνη, χωρίς απεργίες, διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, κρατώντας για τον εαυτό τους το ρόλο του προσάτη των εργαζομένων. Θα εξασφαλίσουν την ανεμπόδιστη συνέχιση της καπιταλιστικής ανάπτυξης και για το σκοπό αυτό θα επιστρατεύσουν όλα τα γνωστά μέσα: νόμους, media, ακαδημαϊκούς, μπάτσους, στρατό. Όπως το κάνουν ήδη και μάλιστα καλύτερα από κάθε προηγούμενο "βέρο" εξυπηρετητή του "νεοφιλελευθερισμού και των συμφερόντων της αγοράς".

Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο δεν αξίζει καμιά προστασία. Η μισθωτή σκλαβιά είναι τρομοκρατία. Το μόνο που αξίζει να "προστατευθεί" από την εργασία στον καπιταλισμό, είναι οι αγώνες για την κατάργησή της. Και οι μόνοι που μπορούν να την καταργήσουν, μαζί με τους κάθε λογής προσάτες της, είναι οι τάξεις των καταπιεσμένων.

Το μόνο δίκαιο για την καπιταλιστική ανάπτυξη είναι να την σταματήσουμε εδώ και τώρα και να καταστρέψουμε πολλά από αυτά που έχουν παραχθεί στο όνομά της.

Αναρχική/Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
Σε τροχιά σύγκρουσης
setroxiasygrousis@espiv.net
setroxiasygrousis.espivblogs.net

07/18

Αφίσα που κολλήθηκε στα Βόρεια ως απάντηση στην ομιλία της Αχτσιόγλου (υπουργός εργασίας) στην πλατεία Χαλανδρίου. Ιούλιος 2018.

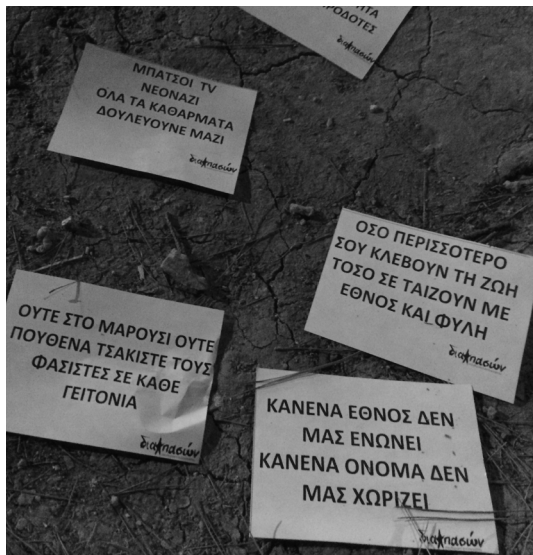
Μακεδονικό.

Φωτογραφίες: Αντιεθνικιστική Μικροφωνική στην πλατεία Χαλανδρίου. Φλεβάρης 2018.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΝΑ παραχθεί λόγος πάνω στα εθνικιστικά συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα για το ζήτημα της χρήσης του όρου Μακεδονία στην ονομασία του γειτονικού κράτους εκκινεί από το γεγονός ότι τα υποκείμενα που τα πλασιώσαν συγκροτήθηκαν στη βάση δύο συνθημάτων, ότι «η Μακεδονία είναι ελληνική» και «όλοι οι έλληνες ακομμάτιστα». Δυο συνθήματα συνώνυμα της απόλυτης συμπόρευσης με την εθνική αφήγηση, τον εθνικό κορμό και τα εθνικά συμφέροντα.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ όλες εμάς που αντιλαμβανόμαστε ότι δεν χωράμε στον εθνικό κορμό, ότι τα εθνικά συμφέροντα είναι τα συμφέροντα αυτών που μας εξουσιάζουν, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια είναι στην ουσία τους βαθιά συντηρητικά, συστημικά και αντεπαναστατικά. Άλλωστε η συνταγή είναι πλέον γνωστή: περισσότερος εθνικισμός, λιγότερες κοινωνικές αντιστάσεις.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ γύρω από το Μακεδονικό ζήτημα σίγουρα λοιπόν προκαλεί. Μπορεί τα εθνικιστικά συλλαλητήρια του 2018 να υστερούν αριθμητικά, συγκριτικά με αυτά του '92, δεν παύουν όμως να αποτυπώνουν μία πρωτοφανούς για τη κρισιακή συγκυρία,

κοινωνική δυναμική. Μία δυναμική που ξεπερνά τις ταξικές και ιδεολογικές αντιφάσεις αβίαστα. Που συγκροτείται τόσο πάνω στην εθνική συνείδηση (και άρα αφήγηση που επικαλείται ιστορικές ανακρίβειες και ερμηνεύει το παρελθόν κατά το δοκούν), όσο και πάνω στο στοιχείο του ακομματισμού. Αφήνοντας έτσι το πεδίο ελεύθερο για να κυριαρχήσουν όσοι έχουν συμφέρον από την κινητοποίηση. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα στο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης και λιγότερο της Αθήνας, με το πρώτο να αποτελεί το κορυφαίο ραντεβού για την ανασυγκρότηση της ακροδεξιάς πολυκατοικίας. Αν λοιπόν, η εθνική συνείδηση ήταν η μαγιά ώστε να συσπειρωθεί ένα σημαντικό σε μέγεθος κομμάτι της κοινωνίας, το στοιχείο

του ακομματισμού⁴ ήταν αυτό που αφενός έδωσε το πάτημα στην ακροδεξιά να κεφαλαιοποιήσει τα συλλαλητήρια, αφετέρου να αναβαθμιστούν σε αντικυβερνητικά⁵, αντιπολιτευτικά αλλά συγχρόνως βαθιά συστημικά.

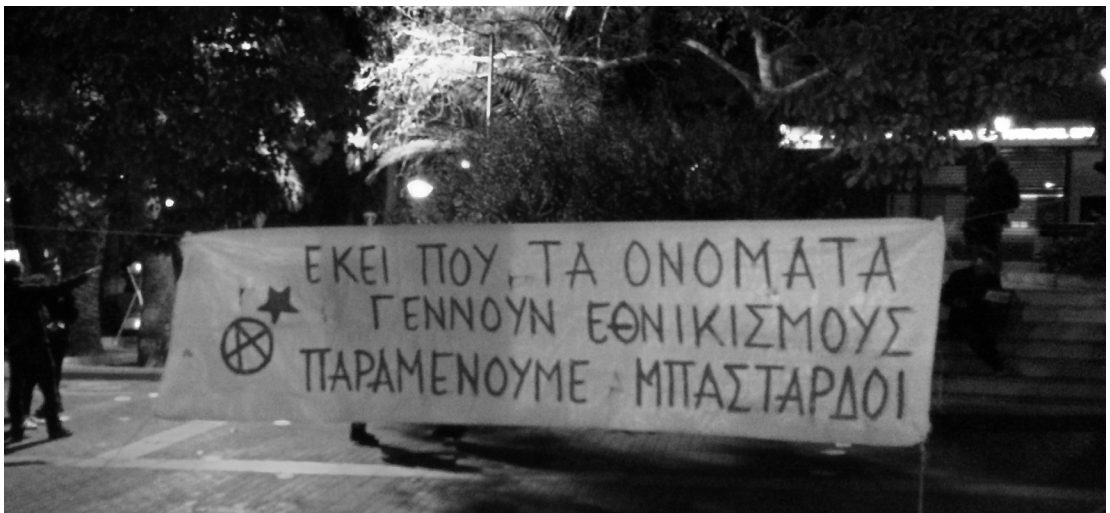
4. Το 54% των συμμετεχόντων δήλωσε ότι πολιτικά κινείται προς τα δεξιά, ενώ το 21% και το 15% δήλωσαν ότι τοποθετούνται στο χώρο του κέντρου και της αριστεράς αντίστοιχα. Επίσης, το 52% είπε ότι ψήφισε «όχι» στο δημοψήφισμα του 2015, και το 24% «ναι» (από έρευνα που πραγματοποίησε η ΚΑΠΑ Research, για το συλλαλητήριο της Αθήνας <http://www.tovima.gr/files/1/2018/02/05/sil-lal2.pdf>).

5. Στο ερώτημα «Ποιοι είναι οι βασικοί λόγοι συμμετοχής στο συλλαλητήριο της Αθήνας;», το 41% συμμετείχε για να εκφράσει τη διαμαρτυρία μου απέναντι στο πολιτικό σύστημα και το 25% για να εκφράσει τη διαμαρτυρία μου απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ.

ΖΥΜΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ εθνικιστικού κλίματος συνέβαλε μια αφρόκρεμα θεσμών, οργανώσεων και προσωπικοτήτων: από την εκκλησία, τον στρατό⁶, την τοπική αυτοδιοίκηση, τα μίντια, τις εργοδοτικές ενώσεις μέχρι αθλητικούς συλλόγους, «κινήσεις ακομμάτιστων πολιτών» και μακεδονικές οργανώσεις της ομογένειας. Πιο συγκεκριμένα, στο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης είδαμε να παρελαύνουν δημοτικοί σύμβουλοι οι οποίοι μάλιστα οργάνωσαν και μετακίνηση με λεωφορεία, σκληροί μητροπολίτες όπως ο Άνθιμος, απόστρατους «στρατηγούς» όπως ο Φράγκος Φραγκούλης που υπηρέτησε με θέρμη στους ΝΑΤΟικούς σχεδιασμούς για τα Βαλκάνια (ως επικεφαλής των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων) και μέτοχος στο διοικητικό συμβούλιο του ΠΑΟΚ, νυν και πρώην στελέχη της ΝΔ και της ακροδεξιάς όπως

6. Στο ερώτημα «Ποιο Θεσμό εμπιστεύονται περισσότερο», το 64% απάντησε τον στρατό και το 55% την εκκλησία.

οι Τζιτζικώστας, Μπαλτάκος, Κρανιδιώτης, Βελόπουλος, Καρατζαφέρης καθώς και προσωπικότητες από την εκλεκτή Παμμακεδονική Ένωση που ιδρύθηκε το 1947 εν μέσω εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα, για να εξυμνήσει τον Τρούμαν και με σκοπό, φυσικά, την καταπολέμηση του κομμουνισμού. Μαζί με δαύτους, το συλλαλητήριο πλαisiώσαν και περήφανοι πόντιοι, μακεδόνες, θρακιώτες και φίλαθλοι του ΠΑΟΚ, εθνικοφρονούντες και αναπολούντες της 21ης Απριλίου, φασίστες και ναζί, θιγμένοι πατριώτες. Όλοι αυτοί ήταν εκεί όταν βεβηλώθηκε το Μνημείο του Ολοκαυτώματος, όταν κήκε η κατάληψη Libertatia, όταν δέχθηκε επίθεση ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο, όταν από το βήμα του συλλαλητηρίου ο Φράγκος έβγαζε κορώνες κατά των «γυφτοσκοπιανών». Ωστόσο, όλα τα παραπάνω δεν εξηγούν γιατί το συλλαλητήριο στηρίχθηκε ιδεολογικά και υλικά, τόσο από την ακροδεξιά πολυκατοικία όσο και από μερίδα κεφαλαίου του Βορρά (μεγαλοεπιχειρηματίες και εργοδοτικές ενώσεις).

ΒΟΗΘΗΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΛΟΝ η τοποθέτηση του Φράγκου σε ραδιοφωνική του συνέντευξη («Real FM») που δήλωσε ότι «δεν είναι υπέρ των συλλαλητηρίων» και ότι «συμμετέχει για να υποβοηθήσει να γεμίσει η φαρέτρα των διαπραγματευτών μας με επιχειρήματα». Πρόσθεσε δε πως «δεν θέλει κανένας από τους Έλληνες να διαλυθεί το συγκεκριμένο κράτος γιατί

είμαστε οι μεγαλύτεροι επενδυτές σε αυτή τη χώρα». Στο ίδιο μήκος κύματος είναι και η τοποθέτηση του Νικόλαου Μέρτζου⁷, ότι «στα Σκόπια η Ελλάδα είναι στους πέντε πρώτους εμπορικούς εταίρους και ξένους επενδυτές. Οι ελληνικές επενδύσεις δημιούργησαν 18.000 θέσεις εργασίας και υπερβαίνουν το 1,2 δισ. ευρώ. Ελέγχουν το διυλιστήριο, δίκτυα καυσίμων⁸, τη μεγαλύτερη τράπεζα, αλυσίδες πολυκαταστημάτων κ.ά. Το νεαρό γειτονικό μας κράτος είναι ο μεγαλύτερος πελάτης του λιμένος Θεσσαλονίκης και ελέγχει τις στρατηγικές κοιλάδες των ποταμών Αξιού, Εριγώνος και Στρυμόνος.[..] Η Μεσο-Βαλκανική Ζώνη αποτελεί τον μοναδικό πλέον στρατηγικό διάδρομο για τη μεταφορά φυσικού αερίου από την Ανατολή προς την Κεντρική και Νότιο Ευρώπη καθώς επίσης για την ασφάλεια των ενεργειακών πηγών που ελέγχει η Δύση. Εν τω μεταξύ έχει ήδη εκτελεσθεί στην ελληνική Μακεδονία και Θράκη το μεγαλύτερο τμήμα του αγωγού Trans-Adriatic Pipeline (TAP), που θα μεταφέρει στην Ευρώπη φυσικό αέριο από το Αζερμπαϊτζάν μέσω Τουρκίας - Ελλάδος - Αλβανίας - Αδριατικής

7. Ενορχηστρωτής του συλλαλητηρίου της Θεσσαλονίκης το '92, αντιπρόεδρος της χουντικής Συμβουλευτικής Επιτροπής και προσωπικός σύμβουλος του Μητσοτάκη τότε.

8. Η ΟΚΤΑ, θυγατρική των Ελληνικών Πετρελαίων, ελέγχει το 75% της αγοράς πετρελαιοειδών. Μάλιστα, στη λίστα των 200 μεγαλύτερων επιχειρήσεων το 2016, η ΟΚΤΑ κατατάσσεται στην 3η θέση ως προς τον κύκλο εργασιών, με τζίρο 311 εκατ. ευρώ ενώ περιλαμβάνονται ακόμα 7 επιχειρήσεις ελληνικών ή μεικτών συμφερόντων.

- Ιταλίας. Το ελληνικό τμήμα του αγωγού εξακτινώνεται στη Βουλγαρία και στα Σκόπια καθιστώντας κεντρικό ενεργειακό παίκτη την Ελλάδα. Παράλληλα Ελλάδα και Βουλγαρία κατασκευάζουν ήδη τον κάθετο αγωγό που θα μεταφέρει φυσικό αέριο στη Βουλγαρία από τον ΤΑΡ και από την Αλεξανδρούπολη, όπου μελλοντικά θα καταλήγει υδροποιημένο το φυσικό αέριο των ΑΟΖ Κύπρου - Ισραήλ - Αιγύπτου. [..]Σ' αυτό το μεταβαλλόμενο γεωπολιτικό πεδίο οι ελληνικές πολιτικές δυνάμεις οφείλουν να διαφυλάξουν και να ενισχύσουν τη θέση της Ελλάδος. Κλειδί μπορεί να αποδειχθεί ένας έντιμος συμβιβασμός με το κράτος των Σκοπίων⁹. Παρόμοιες παρεμβάσεις έκαναν και τα τρία Επιμελητήρια της Θεσσαλονίκης (ΕΕΘ, ΕΒΕΘ και ΒΕΘ).

ΕΝΑ ΛΟΙΠΟΝ ΚΟΜΒΙΚΟ σημείο που αντλούμε από το συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης, και λιγότερο ορατό σε αυτό της Αθήνας, είναι το οικονομικό του υπόβαθρο. Η συμμετοχή και στήριξη του ντόπιου κεφαλαίου από το Βορρά στην κινητοποίηση και η ανάγκη για «έντιμο συμβιβασμό και στενή συνεργασία» με το γειτονικό κράτος και γενικότερα με τη γειτονιά των Βαλκανίων βασίζεται πάνω στην κεφαλαιώδη σημασία που έχει αυτή η περιοχή για το ελληνικό κεφάλαιο. Η άλλη όψη του νομίσματος είναι ποιος πολιτικός φορέας θα εκπροσωπήσει τα οικονομικά του συμφέροντα στα

Βαλκάνια.

ΕΠΙΔΙΩΚΟΝΤΑΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ χρόνο να αποτελέσει αντίβαρο απέναντι στην αριστερή διαχείριση, το συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης αποτέλεσε κορυφαίο ραντεβού για την ακροδεξιά πολυκατοικία. Δηλαδή, για όλο εκείνο το κομμάτι που δεν ικανοποιείται πλέον πολιτικά και οικονομικά από τη σημερινή ηγεσία της ΝΔ και το νεοφιλελεύθερο βηματισμό της. Πρώην βουλευτές και υπουργοί, εντός και εκτός ορίων της ΝΔ, στελέχη που είχαν προνομιακές σχέσεις με τη Χρυσή Αυγή, απόστρατοι στρατιωτικοί κ.α. που ποτέ δεν σταμάτησαν να σκέφτονται ότι υπάρχει πολιτικός χώρος μεταξύ ΝΔ, ΑΝΕΛ και Χ.Α. για ένα ακροδεξιό κόμμα κατά τα πρότυπα της «Λίγκας του Βορρά» στην Ιταλία. Η σύσταση του οποίου θα έχει ως κύρια αιχμή το Μακεδονικό, μια δοκιμασμένη και με διάρκεια συνταγή, κεφαλοποίησης πατριωτών. Μένει να δούμε αν το εγχείρημα αυτό θα στεριώσει και θα αποτελέσει προεκλογική σύμπραξη, δεξιότερα της ΝΔ. Ενδεχομένως και κυβερνητικός εταίρος της σε περίπτωση νίκης της.

9. <http://www.kathimerini.gr/942106/article/epikai-rothta/politikh/entimos-symvivamos-me-to-kratos-twn-skopiwn>

σάββατο

10/03

12:00

καμάρα,
Θεσσαλονίκη
Παμβαλκανική
Αντιεθνικιστική
Διαδήλωση

σάββατο

17/03

12:00

στ. ΗΣΑΠ Θησείο,
αθήνα
Αντιεθνικιστική
Πορεία
Αλληλεγγύης
στις Καταλήψεις

Αναρχική / Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα Σε τροχιά σύγκρουσης
selfroxiasygrousis@espliv.net / setroxiasygrousis@esplivblogs.net

Ενάντια σε
έθνη - κράτη,
Θρησκείες,
εθνικισμούς,
εξουσιαστικούς
διαχωρισμούς...

που πυροδοτούν εθνοκαθάρσεις, πολέμους και γενοκτονίες, μαζικές εξοντώσεις, βιασμούς και βίαιους ξεριζωμούς.

που αναδιαιολογούν τον γεωπολιτικό χάρτη και εξοπλίζονται διαρκώς με νέα όπλα και στρατιωτικές βάσεις ενάντια στο εκάστοτε αντίπαλο δέος.

που επιβάλλουν τα δόγματά τους, σπέρνουν το φόβο με τους παντοδύναμους θεούς τους και προκαλούν διχόνοια με τη μισαλλοδοξία τους.

που επιτάσσουν τη φυλετική καθαρότητα και πολιτισμική ομοιογένεια, υψώνουν καινούρια τείχη και σύνορα, σπέρνουν το μίσος προς οτιδήποτε διαφορετικό, κτίζουν στρατόπεδα συγκέντρωσης.

που στήνουν συλλαλητήρια και καλούν σε εθνική ομοψυχία, επικαλούμενοι φανταστικές και κατασκευασμένες ιστορικές αφηγήσεις και ερμηνεύοντας το παρελθόν κατά το δοκούν.

που προτάσσουν κρατικές συμμαχίες, που μιλούν για εθνική ανάπτυξη και πρόοδο και μετατρέπουν τα πάντα σε εμπορεύματα αποικώντας κάθε πτυχή της ζωής με σκοπό το κέρδος.

που στο όνομα του εθνικού συμφέροντος αποκρύπτονται οι ταξικές και κοινωνικές συγκρούσεις.

...οι καταλήψεις και
οι αυτοοργανωμένες
κοινότητες αγώνα είναι
ζωντανές εστίες σύγκρουσης
& ανατροπής!

Σε μια συγκυρία εθνικιστικού παροξυσμού ενόψει των διαπραγματεύσεων για τη χρήση του ονόματος "Μακεδονία" από το γειτονικό κράτος, διοργανώθηκαν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη εθνικιστικά συλλαλητήρια που σκοπό είχαν την συσπείρωση και συστράτευση του εθνικού κορμού. Σ' αυτή τη συγκυρία οι επιθέσεις σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένους χώρους όπως η κατάληψη LIBERTARIA, το κατεληγμένο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ, η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, το Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, η κατάληψη Παναϊωλίου 21 και το Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα, είναι ξεκάθαρο ότι μεθοδεύονται τόσο από τις κρατικές επιταγές όσο και από φασίστες που αναθαρρούν από την έκφραση του ρατσιστικού και πατριωτικού παραληρήματος.

Οι καταλήψεις θα μείνουν! Θα μείνουν ως ένα αναπόσπαστο και οργανικό κομμάτι ενός μωσαϊκού αντιστάσεων που συγκρούονται με τον κόσμο της εκμετάλλευσης, ιεραρχίας και υποταγής. Ως σημεία συνάντησης και εδαφικοποίησης των αρνήσεων που συνθέτουν το συλλογικό μας βίωμα. Ως εστίες ανπίστασης ενός εξεγερμένου τώρα που επιθυμεί να πραγματοποιηθεί μέσα από την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και τη σύγκρουση με κάθε μορφή καταπίεσης και εξουσίας.

καταλήψεις ανατρεπτικές όχι παρωδίες εθνικιστικές

Τα εθνικιστικά προτάγματα δε μπορούν ποτέ να είναι απελευθερωτικά

Τα έθνη είναι κοινότητες ανθρώπων που έχουν δημιουργηθεί αυθαίρετα με βάση την κοινή γλώσσα, θρησκεία, φυλή, συγγένεια ή συνδυασμούς αυτών και άλλων χαρακτηριστικών. Στην Ευρώπη τα έθνη υπάρχουν εδώ και τουλάχιστον 200 χρόνια με τη μορφή έθνος – κράτος και πλέον θεωρούνται τόσο φυσικά, που δε νοείται να γεννηθεί κάποιος άνθρωπος και να μην ανήκει σε κάποιο από αυτά ή να είναι σε θέση να διαλέξει σε ποιο θέλει να συμμετέχει. Μ' αυτή την οπτική τα έθνη δεν προκύπτουν ως ελεύθερη συνειδητή επιλογή, αλλά επιβάλλονται τόσο σε αυτούς που τα απαρτίζουν όσο και σε αυτούς που αποκλείουν. Έτσι, κάποιος που γεννήθηκε στα Τίρανα θα είναι για πάντα Αλβανός και θα αντιμετωπίζεται στην Αθήνα με καχυποψία και ως κατώτερος, ενώ ταυτόχρονα κάποια που γεννιέται στη Θεσσαλονίκη θα λέγεται Ελληνίδα και θα πρέπει να νιώθει οικεία με κάθε Έλληνα, ανεξάρτητα αν αυτός καθημερινά την ξεζουμίζει στη δουλειά, ή την υποτιμά επειδή είναι γυναίκα.

Οι εθνικές ιδέες γεννούν νεκροταφεία

Κάθε έθνος – κράτος σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας του και ιδιαίτερα στις αρχές της δημιουργίας του, έχει προκαλέσει διωγμούς, σφαγές, εθνοκαθάρσεις και γενοκτονίες για να επιβάλει την παρουσία του σε μια περιοχή που όρισε με το έτσι θέλω. Αυτά έκανε και το ελληνικό έθνος -κράτος στους κατοίκους διάφορων περιοχών της Μακεδονίας όταν κατέρρευσε η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Εκτόπισε ή εξόντωσε όσους αρνούσαν να μιλούν Ελληνικά, να πηγαίνουν σε ορθόδοξες εκκλησίες κι ελληνικά σχολεία και να υπακούν τις ελληνικές Αρχές. Παράλληλα, σε όσους γλιτώνουν από το εθνικιστικό παραλήρημα, κάθε έθνος – κράτος ως καθεστώς, τους επιβάλλει ποια γλώσσα θα μιλούν, ποια θρησκεία θα ακολουθούν, σε ποια έννομη τάξη θα υπακούν και τελικά πως ακριβώς θα ζουν και θα σκέφτονται.

Τα σύνορα είναι χαρακίες στο σώμα του πλανήτη

Όλα τα έθνη - κράτη έχουν επεκτατικές τάσεις, αρκεί να τους το επιτρέπουν οι συνθήκες. Γι' αυτό κάνουν συμμαχίες, συμμετέχουν σε διακρατικούς σχηματισμούς και προσπαθούν να πλασαριστούν όσο καλύτερα μπορούν στο πλανητικό στερέωμα. Έτσι κάνει και το ελληνικό κράτος όταν επεκτείνει τα θαλάσσια σύνορά του στο Αιγαίο, όταν επιβάλλει στο γειτονικό κράτος πώς θα ονομάζεται, όταν τιμά στο κοινοβούλιο πολεμοχαρείς εθνικιστές από την ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, όταν διαμορφώνει συμμαχίες με την Κύπρο, την Αίγυπτο και το Ισραήλ για να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο, όταν υπερασπίζεται εταιρίες που εξορύσσουν πετρέλαιο καταστρέφοντας το φυσικό περιβάλλον, όταν παραχωρεί τα εδάφη

του στο NATO για πολεμικές επιχειρήσεις στη Μέση Ανατολή, όταν αναλαμβάνει για λογαριασμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αναχαιτίσει μετανάστες πνίγοντάς τους στο Αιγαίο, εκτελώντας τους στο φράχτη του Έβρου ή στην καλύτερη φυλακίζοντάς τους επ' αόριστο σε στρατόπεδα “φιλοξενίας” σε όλη την ελληνική επικράτεια. Το ελληνικό κράτος πράττει εθνικιστικά ανεξάρτητα από το ποιος κυβερνάει, γιατί έτσι είναι δομημένο απ' τις απαρχές του και γιατί δε θα μπορούσε ποτέ να είναι αλλιώς. Δε θα μπορούσε ποτέ να είναι ένα “καλό” κράτος, ένα “ειρηνικό” έθνος, γιατί δε μπορούν να υπάρξουν τέτοια. Γι' αυτό δεν υπάρχει τίποτα το “αντισυστημικό” στον εθνικισμό. Δεν υπάρχει τίποτα απελευθερωτικό και ανατρεπτικό στα προτάγματα των εθνικιστών. Αντίθετα, ο εθνικισμός είναι πιο “συστημικός” κι από το ίδιο το σύστημα, είναι “βασιλικότερος του βασιλέως.

Κατάληψη ενάντια στην κανονικότητα για όλους τους λόγους του κόσμου

Οι καταλήψεις σχολείων, πανεπιστημίων, χώρων εργασίας, εγκαταλελειμμένων κτιρίων και άλλων χώρων είναι κινήσεις που σταματούν την κανονική ροή των πραγμάτων. Είναι στιγμές εξέγερσης ενάντια στους διάφορους κανόνες και νόμους που επιβάλλονται από το καθεστώς: την ατομική και κρατική ιδιοκτησία, την ανούσια δουλειά για εξευτελιστικούς μισθούς, την προοπτική καριέρας πατώντας επί πτωμάτων, τις βαρετές ώρες διδασκαλίας του συστήματος. Κάνουμε καταλήψεις για να χάσουμε μάθημα, για να μη δουλέψουμε, για να επανακαθορίσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας, για να δώσουμε νόημα στο χρόνο μας όπως εμείς επιλέγουμε, για να ορίζουμε εμείς τους χώρους που κινούμαστε, κάνουμε καταλήψεις για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, για να ανατρέψουμε την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων. Και τα έθνη, οι πατρίδες, τα κράτη, οι εθνικισμοί, τα σύνορα είναι εδώ και αιώνες καθεστώς, είναι θεσμοί καταπίεσης πολύ βαθιά ριζωμένοι και αξίζει να ανατραπούν.

Το Σάββατο 22/12, 21:00, στην κατάληψη κήματος Πραποπούλου,
πεζόδρομος Προφήτη Ηλία 49, Χαλάνδρι, απέναντι από το θέατρο ρεματιάς
θα πραγματοποιηθεί από στέκια, καταλήψεις και συλλογικότητες:

**Βραδιά αλληλεγγύης στην κατάληψη “Παλιό Νεκροτομείο” στην
Αλεξανδρούπολη, που δέχτηκε εμπρηστική επίθεση από φασίστες.**

Αναρχική – αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
Σε Τροχιά Σύγκρουσης
setroxiasygrousis@espiv.net
setroxiasygrousis.espivblogs.net

ΒΑ ΖΑ ΑΡ

κινηματικού βιβλίου
τα έσοδα του οποίου θα διατεθούν για τα δικαιώματα έξι των 4 συλληφθέντων
με τον απολεπίω των γραφείων της Χ.Α. στο Μαρούσι, στις 06/07/2016.

ΣΑΒΒΑΤΟ 14/10 στις 18:00
ΠΛΑΤΕΙΑ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

προβολή
της ταινίας "I, DANIEL BLAKE"
στις 20:00

σε τριπλή σύγκριση
διακρίσεων

*Η ταινία φέρει το τίτλο που θα φέρει το βιβλίο, είναι, ε.π. και θα τον έχει ουσιαστικά «ήδη πωλημένο» και με τον φράση «έδα» στην προσαρμογή

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΝΑΧΩΡΜΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Παράδειγμα ενός πολιτικού απορροφισμού, αποστράτευσης αβανταριστικών, παραδοχικών, αριστοκρατών και λοιπών παραμορφώσεων του εθνικού κορμού, με αφορμή τις φασιστικές διαπραγματεύσεις για τη νέα "Μακρόνησο" στην ονομασία του νεότερου κράτους, δοκιμασιών εθνοκτονίας υπερασπίσεων και κοινών σε αποστάσεις. Την ίδια στιγμή η "πρωτοδικαρία" γίνεται σημαία της κρατικής και μινωτικής προνομιόκρατοσης στην σύγκρουση γεωστρατηγικών και κοινωνικών συμφερόντων νησιού ως της δόξης στο έθνος με το τριήμερο κερδίζοντας με μέσο ευρωπαϊκό κυριαρχικών προτάσεων ενός και κριματικού από τη Μέση Ανατολή μέχρι τα Βαλκάνια.

Οικία "Εθνική Ενότητα" σημαίνει να υποτασσόμαστε στην "επίσημη" των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών ως αναπόσπαστο γινόμενο της "εθνικής τους" ενότητας και όλη τους να στοιχίζονται ως αναπόσπαστο προεκείμενο στις προλήψεις τους προστάτες θλιμμένα στοχοποίηση του κοινού έθνους. Σημαίνει παρανομιότητα, υπερισχύει και εγκληματισμός των μεταπολεμικών ως αρτιπρόσωπα συγκαταλέγοντας, εθνοκτονία εναντίον των τους καταπινομένων και τους εξευθετημένων στην όλη πλειοψηφία των ανόμων.

ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΘΝΗ, ΚΡΑΤΗ
ΕΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΗΣΚΕΙΣ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Η έκδοσή της καταδράση της κατάληψης ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο στις 4/1/18, η αριστοκρατική επίθεση στον Ευσεβή Κοινωνικό Χωρό Σουβίου (η οποία απορροφήθηκε) και στην κατάληψη ΛΙΒΕΡΤΑΤΙΣ με αποτέλεσμα τον εμπαισμό της κατά τη διάρκεια του εθνοκτονικού συνυπολήθητου από θεωρητικούς στις 21/7, η αναπόσπαστο προεκείμενο που επίσης απορροφήθηκε στο καταπινομένο βίο του ΕΠΙΣΤΡΩΤΗ κατά τη διάρκεια του εθνοκτονικού υπερασπίσθητου στην Αθήνα στις 4/2 καθώς και οι μεταπίετες επίδοσης στις καταλήψεις Αλίας Κορακωάνη 37 στην Κωλύτη, Αυτοαυτοκαταρριζήση στην Άνω Κόπη Πετρωτών, Πατριούση 21 στο Κοκκίνο και στον Ελευθέριο Κοινωνικό Χώρο Φεσίτση στην Πύρρα, κόνιστος όσον ότι ο καταλήψεις και οι παρανομιότητες του Βαλκάνια στρώσε σπασίρα στο σκωτσέλο κράτους και φροναίων.

Οι καταλήψεις είναι αγώνα για κάθε έθνος γιατί δεν είναι από τη μια μόνο αγώνα αλλά το ίδιο το περιεχόμενο. Είναι αγώνα για να αναφέρονται την έννοια της δικαιοσύνης, αναπαράσταται στην πραγματικότητα της εκμεταλλεύσεως, της ολιγαρχίας, της ιεραρχίας και των ανισοτήτων, να είναι εκτόνη του κορμού αναπληρώνει στη υπερνομιόκρατο, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη. Είναι πόλη από γεννιούνται ανεξαρτήτως εναντίον σε κάθε μορφή καταπίεσης και κοινωνικών διακρίσεων και αποδομών εθνοκτονίας, κρατικής και εθνοκτονίας δικαιοσύνης. Είναι τόποι όπου οι ανάγκες πρόσκαιρα κοινωνικού αγώνα εναντίον στο κράτος, το κράτος, την πατριδική

ΠΟΡΕΙΑ 7 Σάββατο, 17/3
12.00 ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΥΣΕΙΩ

επισκευασμένη εναντίον της καταπίεσης και της ανισότητας, των πολιτικών, οικονομικών και των ηθικών

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΘΝΗ, ΚΡΑΤΗ,
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΣ ΕΝΟ
ΟΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΕΣ ΠΕΡΙ

Τη στιγμή που ο καταπινομένος όνειρο της μεγαλύτερης κληρονομιάς οθωνικής σημαίας έναντι το κεφάλι.
Να τον το αποπάρω...

Ο θανατός έφλεξε τον καταπινομένο...

Ο θανατός έφλεξε τον κληρονομή...

Ο θανατός έφλεξε τον καταπινομένο...

ΜΟΝΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΤΡΑΕΙ

Πριν από δύο χρόνια στο Χαλάνδρι, στο café bar "B-BLUZ", διάλεξε ένας εργατικός αγώνας, έναν δύο εργαζόμενους δικαστικούς πλήρη απασχολία και όμοια Πρώτη. Μετά την συμμετοχή τους στην 98 μέση απεργία (17-8 Μαΐου 2016) που είχε αρχίσει το Σωματεια Εργατικών Μαντελών (ΕΜ) και η (εξαιρετική) απόφαση τους. Η απώθηση ήταν όμοια. Ένας μήνας άνομων παραβιάσεων από το σωμάτεια το οποίο και ήταν αρτηριομάνο σε δύο εργαζόμενους αλλά και από πολλές συλλογικότητες και καταλήψεις. Άλλα με συγκεντρώσεις διαπραγματεύσεως ένα από το γινόμεν, άλλο με την μορφή διαδηλώσεων στο κέντρο του Χαλάνδριου. Σε μία περίοδο όπου η δημοκρατία της διασκέδασης συγκεντρώνει έναν μεγάλο αριθμό χρημάτων και απεργασμένων εργατών-γινόμεν.

Το κολάρι του 18' κι σφράη η υπόθεση του B-BLUZ είχε καταλήξει στα δικαστήρια λόγω της διαβόητης στάσης της εργοδοσίας, βγαίνει δικαστική απόφαση που δίνει στον εργαζόμενο τον δικαίωμα των 1200 ευρώ μηνιαία υπερμετρήσεως (μισθό που θα λάμβαναν αν δεν ήταν απολυμένοι). Μια έκδοση για τους δύο εργαζόμενους και για όσους-εξ επηρεάζει τον εργαζόμενο μέγα τόλμος. Με θετική δικαστική έκδοση όμως δε πάσει να είναι παρά μη υπερέβαση για μας πως αυτό που έχει σημασία είναι η άσκηση και οι δυνατότητες που αποδίδονται στον πολέμου πλά-πλά, χωρίς τους εμπαιμούς και ολιγαρχίας. Με αυτή την κτηνη απόπειρα να διαφρακτεί δεν είναι άδραμα. Είναι η βίση για να καταστήσουμε τον τόκο αναγνωριστικό να επιβάλει αδιανόητη κτηνη το εργατικό μας σώματεια.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ Β.ΒΛΟΥΖ ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΑΝ!

ΝΟΜΑΔΕΣ | ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΛΗΞΗ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑΝΑΤΟΛΙΚΑ
ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΜΠΛΗΞΗ ΚΑΤΟΧΗΝ ΑΠΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕ • ΚΑΤΟΧΗΝ ΚΗΤΗΡΑΤΩΝ ΠΡΑΠΟΛΟΥ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΚΟΤΣΕΛΩ • ΑΝΑΡΧΙΚΗ - ΑΝΤΙΕΣΤΡΙΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΤΡΟΧΙΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

«ΦΙΛΗΣΥΧΟΙ» ΠΟΛΙΤΕΣ,

Κάτω από την πληθώρα των σιωπηλών και συνέχων βλεμμάτων των περστικών είδαμε να παίρνει μορφή η πιο ακραία έκφραση μιας πραγματικότητας όπου η υπερασπίση της ατομικής ιδιοκτησίας σε συνδυασμό με την αποστραφή προς κάθε τι περιωριστικό, ανώνυμο σε υπέρτατες αξίες. Η δολοφονία του Ζακ ανέδειξε το αυτόθεμο μίσο, το ρατσισμό και την τοξικοφιλία ως κομμάτια μιας κοινωνικής συνθήκης που αντιμετωπίζεται τον κάθε Ζακ ως απειλή για τη «νοικοκυρμένη, οικογενειακή, κανονική» ζωή, ως ένα περισσότερα, ως ένα μη παραγωγικό μίσημα που δεν αξίζει παρά να εξοντωθεί.

ΜΠΑΤΣΟΙ,

Η αστυνομία προσδίδοντας θεσμικό χαρακτήρα σε όλα τα παραπάνω συνέβαλε αμέριστα στη δολοφονία. Αντιμετώπισαν δηλαδή το θύμα της δολοφονικής επίθεσης ως θύτη, τον συνέλαβαν και παράλληλα κάλυσαν τους δολοφόνους. Η δολοφονία αυτή δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό, είναι η καθημερινή αντιμετώπιση των μπάτσων απέναντι στους πιο αδύναμους αυτής της κοινωνίας.

& TV,

Ο Ζακ δολοφονείται ξανά και ξανά. Το πάζλ συμπληρώνουν οι media μέσω των οποίων επιχειρείται να διασφαλιστούν οι κυρίαρχες αφηγήσεις και η κανονικότητα τους. Έτσι, ο Ζακ γίνεται «πρεζβίκιας και ληστής» και οι δολοφόνες ιδιοκτητικές «φίληχοι πολίτες και αγωνιστές», ενώ ρατσιστικά γκόλφοι και δημοσκοπήσεις εμφανίζονται για να μετρήσουν το βαθμό κοινωνικής αποδοχής της δολοφονίας. Αυτό που διαφεύγει στο κυρίαρχο ιδεολογικό οικοδόμημα συμμόρφωσης και επιβολής των διαφόρων εξουσιών στην ελληνική πραγματικότητα, είναι η ιδιοκτησία, η πατριδικία, το δικό του ισχυρό, η απαξίωση του μη-παραγωγικού και του άλλου.

ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΜΑΖΙ

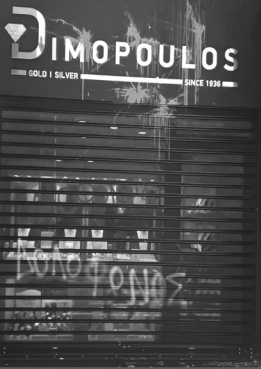
Απέναντι σε κάθε καταπίεση, να σταθούμε η μία δίπλα στην άλλη και να υψώσουμε αναχώματα αντίστασης μέσα από συλλογικούς αγώνες. Να μεταφέρουμε την οργή μας στην πάλη για το δημόσιο χώρο. Να αγωνιστούμε για μια κοινωνία χωρίς εξουσιαστικές σχέσεις.

Murray Bookchin :

Ο πολιτικός (Με αφορμή το "ατύχημα")

στην Κατάληψη

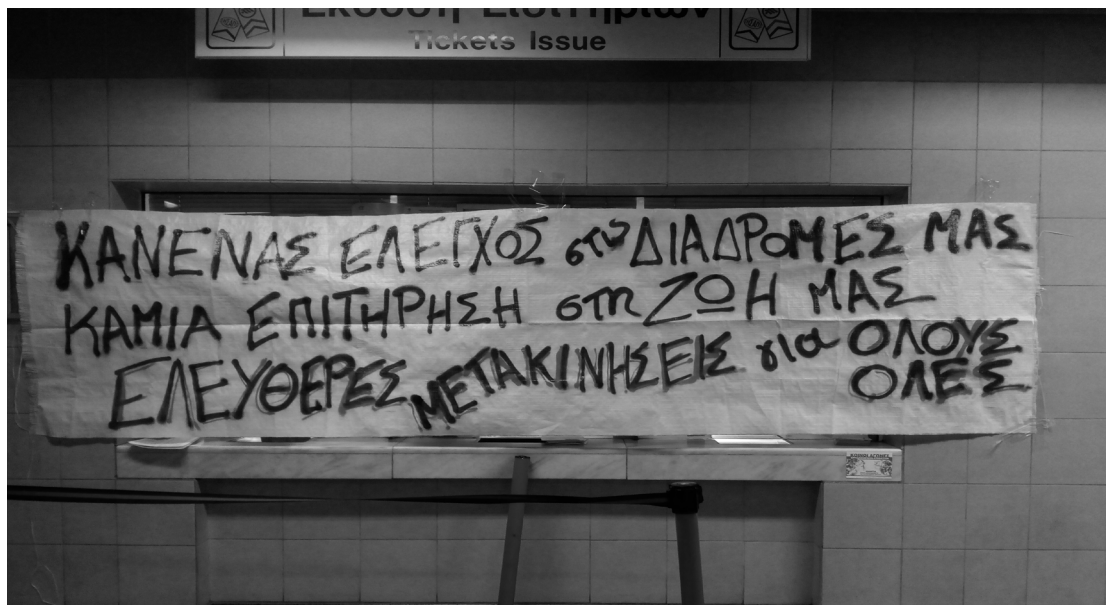

Αναρχικές/οι, Αντιφασιστές/ες από τα βόρεια

Μέσα Μαζικής Μεταφοράς.

Ελεύθερες μετακινήσεις για μία ελεύθερη κοινωνία αλληλεγγύης.

Φωτογραφίες: Παρεμβάσεις σε σταθμούς μετρό από συλλογικότητες της Αττικής.

Ελεύθερες μετακινήσεις για μια ελεύθερη κοινωνία αλληλεγγύης

— Καπιταλιστική αναδιάρθρωση σημαίνει επίθεση

Εν μέσω γενικευμένης συστημικής κρίσης βιώνουμε την αύξηση της έντασης της επίθεσης κράτους και κεφαλαίου. Η επίθεση της κυριαρχίας πλήττει ολοένα και περισσότερο τον τομέα των καθημερινών αναγκών διαβίωσης ενώ παράλληλα, θέτει στο περιθώριο κοινωνικές ομάδες, τις αποκλείει και ισχυροποιεί τα πεδία ελέγχου μέσα στην πόλη. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση που επιχειρείται σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και βίαιης υποτίμησης της ζωής, επηρεάζει και των τομέα των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς (MMM).

Στην κατεύθυνση αυτή, το κράτος, από τα τέλη του '16, εισηγείται μέτρα για τον εκσυγχρονισμό των MMM και για την αντιμετώπιση της «λαθρεπιβίβασης». Έτσι, τον τελευταίο χρόνο εφαρμόζεται σταδιακά η ολοκληρωμένη «αναβάθμιση των υποδομών» που περιλαμβάνει το νέο ηλεκτρονικό εισιτήριο, την προσωποποιημένη κάρτα, μπάρες ελέγχου της εισόδου-εξόδου στο ΜΕΤΡΟ-ΗΣΑΠ, νέα μηχανήματα επικύρωσης, δημιουργία ειδικού σώματος ελεγκτών και την τοποθέτηση καμερών στο εσωτερικό των λεωφορείων αλλά και των συρμών του ΜΕΤΡΟ. Το επίλεκτο σώμα ελεγκτών θα βρίσκεται σε αगाστή συνεργασία με την αστυνομία. Πλέον, για την έκδοση του ηλεκτρονικού εισιτηρίου-κάρτας απαιτείται η καταγραφή ιδιαίτερων προσωπικών στοιχείων, γεγονός που αποσκοπεί στην ταυτοποίηση αλλά και τον πλήρη έλεγχο των μετακινήσεων του επιβατικού κοινού.

Η αλήθεια είναι πως το ελληνικό κράτος έχει πληρώσει μέχρι στιγμής αρκετά εκατομμύρια ευρώ (συγκεκριμένα 125!) σε εργολαβικές εταιρείες (ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, LG CNS για την εγκατάσταση των υποδομών και Vodafone για την έκδοση του e-εισιτηρίου), για το αναπτυξιακό έργο «αναβάθμισης» των αστικών μεταφορών. Ένα έργο που στην πραγματικότητα ήρθε για να κάνει ακόμα πιο ασφυκτικούς τους ρυθμούς ζωής διαφόρων κοινωνικών ομάδων αλλά και των ίδιων των εργαζομένων στα MMM. Οι συγκεκριμένοι σχεδιασμοί, είναι προϊόν μιας στρατηγικής της εξουσίας που απ' τη μια, θέλει να συνενώσει όσους συνειδητά επιλέγουν να μην πληρώνουν εισιτήριο, να εξουθενώσει όσες δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα, να περιθωριοποιήσει όσους δεν έχουν χαρτιά, δηλαδή τους μετανάστες. Εν τέλει, οι συγκεκριμένες μεθοδεύσεις οδηγούν στην προσπάθεια αποκλεισμού όλων των παραπάνω από τη χρήση των MMM. Απ' την άλλη μέσω της εφαρμογής της τηλεματικής τεχνολογίας επιχειρεί ξεκάθαρα να εντατικοποιήσει και πειθαρχήσει τους οδηγούς-εργαζόμενους (επιτήρησή τους εν ώρα εργασίας).

Η εγκατάσταση της τηλεματικής τεχνολογίας είχε προηγηθεί της εγκατάστασης των υποδομών. Ουσιαστικά, μπορεί η τηλεματική να φαίνεται στα μάτια των επιβατών ένα θετικό μέτρο, παρ' όλα αυτά λειτουργήσε αντισταθμιστικά, ως «τυράκι», με στόχο την αποδοχή από το επιβατικό κοινό των υπόλοιπων μέτρων. Στην πραγματικότητα, βέβαια, η παραπάνω τεχνολογία έρχεται για να εντατικοποιήσει περαιτέρω τους ρυθμούς της καθημερινότητας αλλά και να τυποποιήσει τις επιβατικές συμπεριφορές. Η ανάπτυξη που οραματίζεται η κυριαρχία έχει σαφή στόχο τον μετασχηματισμό των MMM από ελλειμματικές - ένα έλλειμμα που το ίδιο το κράτος δημιούργησε λόγω της μη καταβολής των επιδοτήσεων για τις δημόσιες συγκοινωνίες και όχι οι «λαθρεπιβάτες» - σε κερδοφόρες επιχειρήσεις και σε ζώνες αποκλεισμού, ελέγχου και επιτήρησης.

— Αν δεν βγαίνει ο ΟΑΣΑ... τότε ούτε εμείς «την βγάζουμε» στην καθημερινότητα μας

Η αναδιάρθρωση των MMM με την ακόλουθη σταδιακή ιδιωτικοποίησή τους, «ως η μόνη λύση στο πρόβλημα του ελλείμματος», είναι απλά μια πτυχή της συνολικότερης εκμετάλλευσης που δεχόμαστε. Αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των καπιταλιστικών μητροπόλεων, τα MMM αποτελούν για χιλιάδες ανθρώπους τον μόνο ή τον προσφιλέστερο τρόπο μετακίνησης από και προς τους χώρους εργασίας, τους τόπους κατανάλωσης, τις ζώνες διασκέδασης. Στα MMM πολλές από εμάς αναγκάζονται να ξοδεύουν τον χρόνο τους περνώντας μία και δυο ώρες της ημέρας, σε μια διαδικασία συνεχούς μεταφοράς και αναμονής, την οποία οι ίδιες τις περισσότερες φορές δεν έχουν καν επιλέξει.

Σε συνθήκες καπιταλιστικής οικονομίας, άλλωστε, η μετακίνηση δεν έχει να κάνει με ελεύθερη αναζήτηση και ευχαρίστηση αλλά με κενό χρόνο. Το πριν και το μετά είναι σταθμοί μιας «προκαθορισμένης» διαδρομής, όπου οι προσωπικές επιλογές του καθενός από εμάς φαίνονται να εξαντλούνται σ' ένα πολύ περιορισμένο εύρος δυνατοτήτων. **Πόσοι και πόσες από εμάς επιλέγουμε το είδος εργασίας μας, τις συνθήκες σε αυτήν, τον τρόπο μετακίνησης προς αυτήν.**

Ο χρόνος μετριέται σε χρήμα και αυτό είναι που εμφανίζεται ως «αδιαμφισβήτητη» αναγκαιότητα. Εγκλωβισμένοι σ' ένα φαύλο κύκλο, χάνουμε καθημερινά το νόημα της ύπαρξης, «μεταφερόμενοι» σε χώρους συμπίεσης - αποσυμπίεσης, εργασίας - εκτόνωσης. **Όπου προαναγγέλλουν αναδιάρθρωση ακολουθεί μείωση του κόστους εργασίας, με απώτερο σκοπό την διάσωση των κερδών των αφεντικών, επισφαλής, εντατικοποιημένη ή «μαύρη» εργασία, ανεργία. Ταυτόχρονα, βιώνουμε μια πρωτοφανή αύξηση του κόστους ζωής με ακόλουθη εκτίναξη των τιμών των «δημόσιων αγαθών», υπηρεσιών, ειδών πρώτης ανάγκης, συνεχή αύξηση αυτού που λέμε έμμεσου μισθού. Θα χρειαστεί να αγωνιστούμε για τα αυτονόητα πλέον, ξεπερνώντας τους συμβολισμούς και διεκδικώντας πρόσβαση σε καθημερινά αναγκαία αγαθά: υγεία, ρεύμα, νερό αλλά και ξεπερνώντας τους καθημερινούς εξουσιαστικούς εκβιασμούς «περί αναγκαιότητας πληρωμής των μετακινήσεών μας» και αποκλεισμούς.**

Χτίζουμε τα πεδία της δικής μας αντιπίθεσης

Στο στόχαστρο του κράτους και των αφεντικών (μεγαλοεργολάβων, εταιρειών) βρίσκεται ο αγώνας επιβατών-εργαζομένων που οργανώνεται μέσα από παρεμβάσεις-δράσεις συνελεύσεων γειτονιάς, ταξικών σωματείων, καταλήψεων, πολιτικών συλλογικοτήτων για τις ελεύθερες μετακινήσεις στα ΜΜΜ. Ένας αγώνας που δίνεται εδώ και χρόνια και είναι ουσιαστικά αυτός που κατέκτησε την δωρεάν μετακίνηση για τους ανέργους που παρουσιάστηκε εκ των υστέρων ως «κοινωνικό μέτρο υπέρ των ασθενέστερων» από τους πολιτικούς διαχειριστές. Ένας αγώνας που όλους τους τελευταίους μήνες επιχειρήθηκε να απονομιμοποιηθεί και εγκληματοποιηθεί στις συνειδήσεις, μέσα από την μιντιακή και κρατική προπαγάνδα περί διακεκριμένων φθορών και βανδαλισμών μιας χούφτας υποκινητών.

Πίσω από το παραπλανητικό επιχείρημα ότι «με την λαθρεπιβίβαση επιβαρύνεται το δημόσιο και ο φορολογούμενος πολίτης», το μόνο που κρύβεται είναι η προσπάθεια συμβιβασμού μας και εκβιασμού της συναίνεσής μας. Κάτι τέτοιο θα ίσχυε μόνο, αν θεωρούσαμε εξίσου, πως αυτός ο εμπορευματοποιημένος, ανελεύθερος κόσμος είναι η μόνη δυνατή πραγματικότητα. Δεν ακυρώνουμε εισιτήριο όχι μόνο γιατί αρνούμαστε να δεχτούμε την εισπρακτική λογική του κράτους, την εμπορευματοποίηση στις μεταφορές με την παράλογη αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, τις απολύσεις εργαζομένων και τις μειώσεις δρομολογίων. Αλλά κυρίως, γιατί επιλέγουμε εδώ και τώρα να αρνούμαστε έμμεσους φόρους - χαράτσια που στην τελική έχουμε πληρώσει και ξαναπληρώσει μέσω του καθημερινού ξεζουμίσματός μας, της εργασίας, του ενοικίου κ.τ.λ.

Με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον αυτοοργανωθήκαμε και παλεύουμε για ένα ριζικά διαφορετικό τρόπο διαχείρισης της μετακίνησης και όλων των πτυχών της ζωής. Η αντίστασή μας, περνάει από την ατομική υπέρβαση του καθενός-μιας, αλλά μόνο αν συναντηθεί με τη συλλογική και αλληλέγγυα δράση θα αποτελέσει μια σημαντική ρωγμή στα εξοντωτικά σχέδια κράτους και καπιταλιστών. Να μην αφήσουμε καμία και κανέναν μόνο απέναντι στις επιθέσεις των ελεγκτών. **Συλλογικά να δημιουργήσουμε εκείνα τα αναχώματα που θα σταθούν εμπόδιο για την περαιτέρω εκμετάλλευση των ζώων μας, χρησιμοποιώντας όλα εκείνα τα μέσα (σαμποτάζ, έμπρακτη ατομική - συλλογική αμφισβήτηση των συστημάτων ελέγχου), που εμείς οι καταπιεσμένες κρίνουμε δίκαια για την έκβαση του αγώνα.** Έχουμε να αναμετρηθούμε μ' έναν ολόκληρο εξουσιαστικό κόσμο που μας κλέβει τη ζωή, αν και όλα όσα παράγει στην πραγματικότητα μας ανήκουν.

Ενάντια στους αποκλεισμούς και στην τρομοκρατία των ελεγκτών, απαντάμε με Αλληλεγγύη.

Σαμποτάζ σε κάθε σύστημα ελέγχου - επιτήρησης.

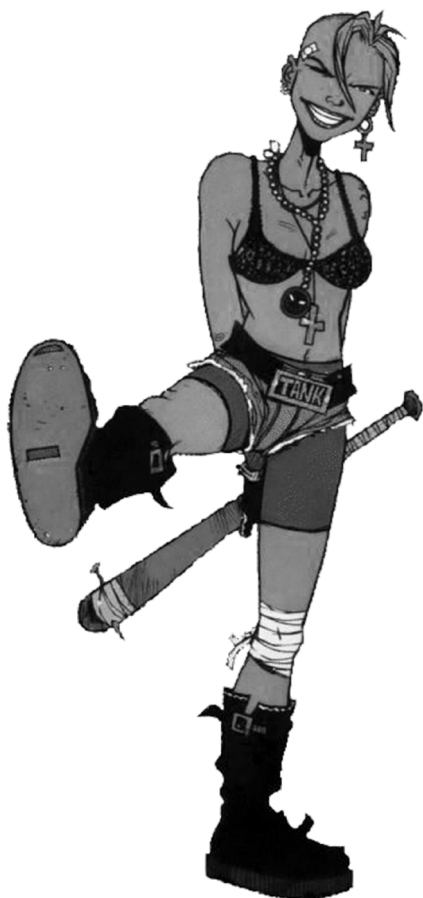
Κοινοί αγώνες εργαζομένων - επιβατών

Πατριαρχία.

Καμία δίωξη σε όποια υπερασπίζεται τον ευατό της απέναντι στη σεξιστική βία.

Τα ξημερώματα της 22ης Ιουνίου 2016, η Π. και η 17χρονη φίλη της κάθονται σ' ένα παγκάκι στο κέντρο της Κορίνθου. Κάποια στιγμή τους πλησιάζει ένας άγνωστος άνδρας, αρκετά μεγαλύτερός τους, ο οποίος τους επιτίθεται λεκτικά και σωματικά. Στέκεται μπροστά τους και λέει στη μικρότερη “ξέρω τον μπαμπά σου, τι ρούχα είναι αυτά που φοράς; Θα σας γαμήσω” και αρπάζει τα στήθη της μικρής. Εκείνες επεδίωξαν να φύγουνε αλλά εκείνος τους επιτίθεται ξανά και τραβάει την Π. από τα μαλλιά. «Κρατάει μαχαίρι» φωνάζει η μικρότερη στη φίλη της. Τότε η Π. προσπαθώντας να αμυνθεί βγάζει από τη τσάντα της ένα μαχαίρι, που είχε για αυτοπροστασία, και τον χτυπά με αυτό. Πανικοβάλλονται. Φεύγουν τρέχοντας. Πετούν το μαχαίρι λίγα μέτρα παρακάτω. Ο 46χρονος Ν.Ζ. πεθαίνει. Η Π. καταδικάζεται σε 15 χρόνια κάθειρξης για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση και για παράνομη οπλοκατοχή, καθώς τόσο η έδρα όσο και η εισαγγελέας αρνήθηκαν να δεχτούν ότι προηγήθηκε απόπειρα βιασμού, και να αναγνωρίσουν την πράξη τους στα πλαίσια της αυτοάμυνας.

Το βράδυ της 8ης Αυγούστου 2016, σε μία άλλη γωνιά της ελληνικής επικράτειας, στην κουζίνα ενός σπιτιού, ξεσπά ένας καυγάς. Ένας ακόμη καυγάς μεταξύ της Τ. και του Γ. με τον οποίον συμβίωνε και την κακοποιούσε επανειλημμένα. Αυτός μετά τα δυνατά χτυπήματα στο κεφάλι και στο σώμα την πιάνει από τα μαλλιά και με το

άλλο χέρι της σφίγγει το λαιμό. Τότε η Τ. πιάνει το μαχαίρι με το οποίο έκοβε τις πατάτες και τον χτυπά με αυτό δύο φορές, μια στον ώμο και μια στον άνω θώρακα. Πανικοβάλλεται. Αρχίζει να φωνάζει βοήθεια. Μισή ώρα μετά έρχεται το ασθενοφόρο και το περιπολικό, βοήθεια την οποία κάλεσε η ίδια. Ο άντρας πεθαίνει μετά από δύο εβδομάδες στο νοσοκομείο από μετεγχειρητική επιπλοκή. Η Τ. - μέσα σε ένα περιβάλλον συνεχούς προσπάθειας στρέβλωσης των γεγονότων από τη μεριά της έδρας, και υπό τα ρατσιστικά υπονοούμενα της Προέδρου κατά της κατηγορούμενης, όντας μετανάστρια από τη Ρωσία - κατηγορείται για ανθρωποκτονία σε ήρεμη ψυχική κατάσταση από πρόθεση και παράνομη οπλοχρησία. Τελικά, το δικαστήριο της επέβαλλε ποινή 10 χρόνων και έξι μηνών χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα μέχρι το εφετείο.

Τρίτη υπόθεση, αυτή της Ν. η οποία είναι μετανάστρια δεύτερης γενιάς. Είναι 8 Απριλίου του 2016 όταν ξεσπά ξανά καυγάς στο σπίτι της Ν. και του Σ. - δεν ήταν η πρώτη φορά καθώς η ίδια βίωνε μία καταπιεστική και βίαιη σχέση, με επαναλαμβανόμενες λεκτικές και σωματικές επιθέσεις. Ο Σ. άρχισε να τη χτυπά και να την τραβάει στην κουζίνα. Τότε η Ν. βλέπει ένα μαχαίρι. Φοβούμενη για τη σωματική της ακεραιότητα το παίρνει και τον χτυπά με αυτό. Πανικοβάλλεται. Παίρνει τηλέφωνο τους φίλους του Σ. να έρθουν να τον πάνε στο νοσοκομείο.

Πάνε όλοι μαζί. Ο άντρας αναρρώνει. Η Ν. κατηγορείται για ενδοοικογενειακή επικίνδυνη σωματική βλάβη, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία. Δικάζεται και αθώνεται.

Το νήμα που συνδέει τις τρεις υποθέσεις είναι η πατριαρχία.

Και οι τρεις υποθέσεις έχουν κοινή αφετηρία, αντιμετώπιση και κατάληξη και αναδεικνύουν το βαθιά πατριαρχικό, ρατσιστικό και ταξικό χαρακτήρα της «δικαιοσύνης». Αφορούν γυναίκες που βρέθηκαν αντιμέτωπες με άνδρες, αμύνθηκαν απέναντι στην έμφυλη βία που δέχθηκαν και κατέληξαν να δικάζονται ως «θύτες». Στη θέση τους θα μπορούσε να είναι μια οποιαδήποτε γυναίκα από εμάς, η οποία ένιωσε κίνδυνο είτε βλέποντας έναν άγνωστο άνδρα να πλησιάζει απειλητικά πολύ κοντά της, είτε τον ερωτικό της σύντροφο να την απειλεί λεκτικά και σωματικά, μέσα στο σπίτι. Η βία κατά των γυναικών δεν κάνει διακρίσεις. Δεν στρέφεται ενάντια σε μία συγκεκριμένη φυλετική,

ταξική⁴ και ηλικιακή δεξαμενή γυναικών ούτε λαμβάνει τόπο μόνο στο δημόσιο χώρο. Πόσο μάλλον, στην ιδιωτική σφαίρα, μακριά από τα μάτια τρίτων, η κακοποίηση μπορεί να λάβει ακόμα πιο βίαιη μορφή και μεγαλύτερη διάρκεια στο χρόνο.

Με αφορμή τα παραπάνω μας προέκυψε η ανάγκη για μια συνοπτική τοποθέτηση επί της πατριαρχίας. Γιατί στην πλειοψηφία των περιστατικών έμφυλης βίας (συνεχής υποτίμηση, εξύβριση, αυταρχικός έλεγχος, σεξουαλική παρενόχληση, ξυλοδαρμός, βιασμός ακόμα και δολοφονία) δέκτης είναι μία από εμάς. Γιατί κάθε φορά όταν αυτή εκδηλώνεται (και συμβαίνει συχνά) μπαίνουν σε λειτουργία τα πιο αντιδραστικά και βαθιά ριζωμένα κοινωνικά αντανάκλαστικά που σκοπό έχουν να δικαιολογήσουν τον άντρα⁵, να κατηγορήσουν ή / και τιμωρήσουν

4. Περισσότερο δε, στην περίπτωση των μεταναστριών, η υπεράσπισή της θέσης τους και των σωμάτων τους δυσχεραίνεται ακόμη περισσότερο, καθώς οι ίδιες θεωρούνται ως κάτι ξένο και εχθρικό απέναντι στον εθνικό κορμό. Στην περίπτωση της T., παρότι τα ελληνικά της δεν επαρκούσαν για να κατανοήσει τη γλώσσα τόσο ώστε να μπορεί να υπερασπιστεί στοιχειωδώς τον εαυτό της, το δικαστήριο δεν θεώρησε σκόπιμο να διορίσει διερμηνέα. Χαρακτηριστική είναι επίσης η ερώτηση του εισαγγελέα που αναρωτήθηκε γιατί να μην γυρίσει στη χώρα της αφού δέχεται κακοποίηση καθώς επίσης και το γεγονός ότι δεν της αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό του πρότερου εντίμου βίου με τον εισαγγελέα να δηλώνει για άλλη μια φορά ότι «Το γεγονός ότι ζει μακριά από το παιδί της εκατοντάδες χιλιόμετρα καταδεικνύει ότι ο βίος της δεν ήταν αυτός που έπρεπε».

5. «τον προκάλεσε», «φταίνει και οι δύο πλευρές», «είναι ερωτευμένος».

τη γυναίκα ή απλά να συγκαλύψουν το θέμα. Γιατί η βία κατά των γυναικών είναι η πρώτη αιτία θανάτου παγκοσμίως μετά τον καρκίνο⁶.

Η πατριαρχία διαποτίζει και οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις στη βάση μίας κατεύθυνσης: της εξουσίας των ανδρών πάνω στις γυναίκες και τα σώματα τους. Η πατριαρχία – η οποία εκφράζεται τόσο θεσμικά όσο και κοινωνικά - εξασφαλίζει στους άνδρες μία σειρά από προνόμια που θεωρούνται νομοτελειακά, φυσιολογικά και βιολογικά. Ακόμη και όταν δεν το επιδιώκουν ή συνειδητοποιούν, οι άνδρες είναι οι κύριοι φορείς τους και οι γυναίκες παραμένουν τα κυριότερα θύματά τους. Μέσα σε έναν κόσμο λοιπόν που διέπεται από τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης, η υπεράσπιση των ανδρικών προνομίων είναι δεδομένη και αυτονόητη. Η αντικειμενοποίηση και πειθάρχηση των γυναικείων σωμάτων επίσης. Όπως και η υποτίμηση και υπονόμηση της έμφυλης βίας και του φόβου της κακοποίησης ως βίωμα.

Πρόσφατο παράδειγμα νομιμοποίησης της πατριαρχίας (και) σε θεσμικό επίπεδο, η ποινικοποίηση της αυτοάμυνας που βαφτίζει «θύτες» εκείνες που δέχτηκαν τη βία και αναγκάστηκαν

6. Στην Ευρώπη, μία στις τρεις γυναίκες έχει βιώσει σωματική ή σεξουαλική κακοποίηση. Το ίδιο ποσοστό έχει υποστεί ψυχολογική βία από το σύντροφό τους. Πάνω από το 55% έχει δεχθεί σεξουαλική παρενόχληση, ιδίως στο χώρο εργασίας, και μία στις 20 έχει πέσει θύμα βιασμού.

να αμυνθούν, και καλούνται ως κατηγορούμενες να αποδείξουν την αθωότητά τους. Είναι η στιγμή που η Π., η Ν. και η Τ. πήραν το μαχαίρι και το χρησιμοποίησαν προκειμένου να επιβιώσουν. Και αυτό μέσα στην πατριαρχία τιμωρείται αυστηρά. Γιατί ο φόβος της σεξουαλικής και σωματικής κακοποίησης που κάνει απαραίτητη την αυτοάμυνα δεν αναγνωρίζεται. Γιατί το ένστικτο της επιβίωσης θεωρείται υποδεέστερο ή δυσανάλογο της σωματικής ακεραιότητας αυτού που επιτίθεται⁴.

Το να υπονοείται ότι θα μπορούσε να αποφευχθεί η αυτοάμυνα και άρα να μην αναγνωρίζεται ως ελαφρυντικό στις δικαστικές αίθουσες όχι μόνο υποτιμά την καθημερινή συνθήκη της σεξιστικής απειλής και τις πολλαπλές καταπιέσεις που βιώνουν οι γυναίκες μέσα στην πατριαρχία αλλά έρχεται να αναπαράξει έμφυλα στερεότυπα και ρόλους, να ενισχύσει δηλαδή το status quo, ότι η παθητικότητα είναι φύση θέση γυναικεία. Και μάλιστα, κατά τη γνώμη της εισαγγελέως και ενός μορφωτικού επιπέδου.

«Γυναίκες, να κάνουμε τον φόβο μας εξέγερση»⁵

Από πολύ μικρές έχουμε μάθει να έχουμε το νου μας. Να αποφεύγουμε τους σκοτεινούς δρόμους, να κοιτάμε πίσω μας αν μας ακολουθεί κανείς, να δυσανασχετούμε όταν το λεωφορείο είναι πηχτρα λόγω των 'τυχαίων' αγγιγμάτων, να αποφεύγουμε τα ασανσέρ με αγνώστους, να περπατάμε πιο γρήγορα όταν μας κορνάρουν μέσα στη νύχτα, να καθόμαστε στην πίσω θέση του ταξί, να ειδοποιούμε πως φτάσαμε ασφαλείς στο σπίτι. Ανεξάρτητα του πόσο δυναμικές είμαστε, δε παύουμε να κάνουμε αυτά και άλλα πολλά γιατί έχουμε το νου μας μην πάθουμε κάτι. Γιατί φοβόμαστε τα ανεπιθύμητα αγγίγματα, το ξύλο, τον βιασμό.

Απέναντι στην καθημερινότητα της σεξιστικής απειλής η αυτοάμυνα είναι αναγκαία και αυτονόητη. Απέναντι στην κοινωνία που θρέφει και οπλίζει την έμφυλη βία και καταπίεση, απέναντι στις ανισότιμες και βίαιες σχέσεις, να αντιπαρατάξουμε συλλογικά την αλληλεγγύη. Να επιτεθούμε σε κάθε μορφή εξουσίας, ενάντια και στην εξουσία του άντρα πάνω στη γυναίκα και στην πατριαρχία. Να δημιουργήσουμε το δικό μας αυτοοργανωμένο και χωρίς ιεραρχίες κόσμο στη βάση της ισότητας, της

4. "δεν μπορεί να αντιληφθεί την αξία της ανθρώπινης ζωής όπως εμείς που είμαστε άλλου μορφωτικού επιπέδου" και ότι "δεν σέβεται την ζωή μπροστά στο ένστικτο επιβίωσης" αγόρευση της εισαγγελέως, υπόθεση Π.. Για την περίπτωση της Τ η έδρα δήλωσε ότι για « μόλις 5 μήνες κακοποίησης δεν μπορούμε να κάνουμε λόγο για χρόνια κακοποίηση» ενώ συμπέρανε ότι δεν πρόκειται για αυτοάμυνα καθώς η διαμάχη συμφώνα με το κατηγορητήριο ξεκίνησε από την κρεβατοκάμαρα και επομένως μεσολάβησαν κάποια δευτερόλεπτα για να πάρει το μαχαίρι με αποτέλεσμα να μην θεωρείται ανταντακλαστική κίνηση.

5. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά συνθήματα του μεταπολιτευτικού φεμινιστικού κινήματος στην Ελλάδα.

αλληλεγγύης και της ελευθερίας.

Να γνωρίζει λοιπόν κάθε επίδοξος βιαστής, ότι θα μας βρει απέναντί του. Κάθε έμφυλη πράξη ανυπακοής είναι κομμάτι του αγώνα για την κατάργηση της πατριαρχίας και του συστήματος που εξυπηρετεί και την θρέφει. Είναι κομμάτι του αγώνα για τη χειραφέτηση και την επανάσταση. Μέχρι τότε η αυτοάμυνα θα είναι δίκαιη.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ Π. ΚΑΙ ΤΗΝ Τ.

ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΚΑΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ZAK.

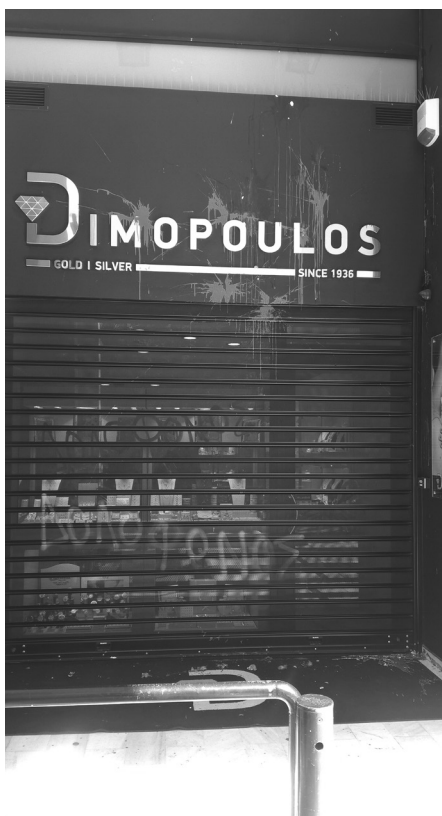
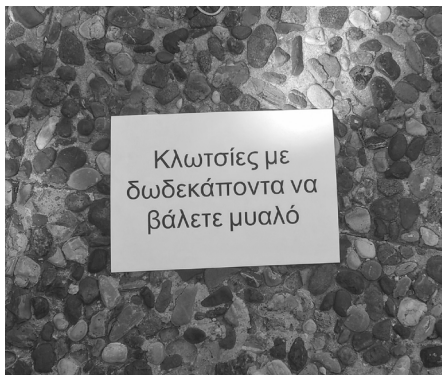
Φιλήσυχοι πολίτες, μπάτσοι και tv όλα τα καθάρματα δολοφονούν μαζί.

Ο ΖΑΚ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, Η Zackie Oh, δολοφονήθηκε στις 21 Σεπτέμβρη, το μεσημέρι στην Ομόνοια, έξω από το κοσμηματοπωλείο Di Angelo. Λιντσαρίστηκε και χτυπήθηκε μέχρι θανάτου από τον ιδιοκτήτη του κοσμηματοπωλείου, Ευάγγελο Δημόπουλο και τον ιδιοκτήτη μεσιτικού γραφείου, Θάνο Χορταριά - μέλος και εκπρόσωπο Τύπου της εθνικιστικής οργάνωσης «Πατριωτικό Μέτωπο». Η δολοφονία του Ζακ συντελέστηκε και με τη σύμπραξη των μπάτσων κάτω από τα συναινετικά βλέμματα του όχλου, που είτε κοίταζε αμίλητος είτε επιδοκίμαζε τη στυγνή δολοφονία, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις που δε στάθηκαν αρκετές.

Το πλαίσιο στο οποίο οι φυσικοί αυτουργοί της δολοφονίας έβγαλαν όλο το μίσος τους και σκότωσαν εν ψυχρώ τον Ζακ είναι αυτό της ιδιοκτησίας και της τοξικοφοβίας. Για το ελληνικό κράτος και το μεγαλύτερο κομμάτι αυτής της κοινωνίας, η ιδιοκτησία μετρά πάνω απ' όλα. Τα μαγαζιά, τα σπίτια, η περιουσία, τα υλικά αγαθά στην καπιταλιστική συνθήκη μετατρέπονται σε υπέρτατες αξίες για χάρη των οποίων οι υπερασπιστές τους, δεν διστάζουν να

σκοτώσουν. Τόσο οι καταστηματαρχές όσο και οι μπάτσοι εκδηλώνουν την τοξικοφοβία τους και το ρατσιστικό τους μένος. Ενώ ο Ζακ βρίσκεται αναίσθητος κάτω, τον κλωτσάνε, τον χτυπούν, τον πατούν και τον σέρνουν υπερασπιζόμενοι την τάξη και την ασφάλεια. Στο πρόσωπό του βλέπουν «απλά ένα πρεζάκι», ένα «μιάσμα», κάποιον που του αξίζει να τον μεταχειριστούν σαν αντικείμενο. Χαρακτηριστικό δε μάλιστα, είναι το γεγονός ότι φοβούμενοι μη «μολυνθούν», απέφευγαν να τον αγγίξουν, δίνοντάς του συνεχείς κλωτσιές. Έτσι, στις συνειδήσεις όλων εκείνων που αντιμετωπίζουν τον Ζακ και κάθε Ζακ ως απειλή για τον κυρίαρχο τρόπο ζωής, όλων εκείνων που προσπαθούν να επιβάλουν στους υπόλοιπους τη “φιλήσυχη, νοικοκυρεμένη, οικογενειακή, κανονική” ζωή τους, οι δολοφόνοι νομιμοποιούνται και οι πράξεις τους δικαιολογούνται, αφού “ήταν απλώς αυτοί που κλήθηκαν να πράξουν το αυτονόητο”.

Ο Ζακ όμως δολοφονήθηκε και δεύτερη φορά. Ακριβώς για τις «ταυτότητες» που είχε. Όπως έλεγε ο ίδιος: «Είμαι 30 χρονών, Drag Queen, ακτιβιστής. Είμαι οροθετικός, είμαι αδερφή. Ασχολούμαι ως ακτιβιστής κυρίως με αυτά τα θέματα, αλλά και με

τα ανθρώπινα δικαιώματα γενικά. Είμαι μια Drag Queen οροθετική τσούλα!». Για την Ελλάδα, η οικογένεια και η ετεροκανονικότητα αποτελούν συγκροτητικά στοιχεία και συνεπώς οτιδήποτε δε ταιριάζει με το πρότυπο του Έλληνα, στρέιτ άντρα, «υγιή», οικογενειάρχη πολίτη, θεωρείται απειλή. Ο ρατσισμός, η ομοφοβία και η τοξικοφοβία είναι διάχυτα στην ελληνική κοινωνία και αυτό οφείλεται στον τρόπο με τον οποίο συγκροτήθηκε και συνεχίζει να αναπαράγεται το ελληνικό έθνος - κράτος.. Και έτσι ο Ζακ και ο κάθε Ζακ, γίνεται ο Άλλος, ένα «ξένο σώμα» που δε χωράει, ένα «απόβρασμα» της κοινωνίας που περισσεύει και δεν αξίζει να ζει.

Έτσι οι υπερασπιστές της τάξης και της κανονικότητας, που ένιωσαν ότι απειλείται η κοινωνική τους θέση, άρχισαν να ξερνάνε ρατσισμό και θάνατο. Το είδαμε στα δελτία ειδήσεων μέσα από το αφήγημα του «πρεζάκια» και του «ληστή», στους δημοσιογράφους που από την αρχή μετονόμασαν τη δολοφονία σε «αυτοτραυματισμό», στα social media μέσα από τα ρατσιστικά σχόλια και τα απαξιωτικά γκάλοπ, στις δημοσκοπήσεις σχετικά με το βαθμό της κοινωνικής αποδοχής της δολοφονίας που μετέτρεψαν το θάνατό του σε θέαμα και τέλος στο αρχικό πόρισμα των ιατροδικαστών που ξέπλυναν την προφανή δολοφονία, αφήνοντας περιθώρια αμφιβολίας και αμφισβήτησης. Και έτσι ο θύτης έγινε θύμα. Και η κανονικότητα διασφαλίστηκε.

Μέσα από τους διαλόγους που άνοιξαν, αναδύθηκαν δύο κυρίαρχα σκεπτικά με κοινό παρανομαστή. Οι μεν, που υπερασπίστηκαν την αυτοδικία, και ταυτίστηκαν με τον κοσμηματοπώλη ως αυτόκλητο σωτήρα της απονομής δικαιοσύνης, και οι δε, που «σοκαρίστηκαν» με την ένταση της βίας, και έκαναν έκκληση για περισσότερη αστυνόμευση, για καθαρές γειτονιές, για περισσότερο κράτος. Και για τους δύο όμως, η ατομική ιδιοκτησία παραμένει «ιερή» και ο Ζακ περισσεύει. Την ίδια στιγμή που τα σχόλια περί αυτοάμυνας και αυτοδικίας δίνουν και παίρνουν νομιμοποιώντας την δολοφονία και προστατεύοντας κάθε λογής αφεντικό, στις περιπτώσεις γυναικών που αμύνθηκαν απέναντι στους επίδοξους βιαστές τους δεν αναγνωρίζεται το δικαίωμα στην αυτοάμυνα και καταδικάζονται σε πολυετή κάθειρξη. Μια τέτοια περίπτωση είναι και η υπόθεση της Παναγιώτας, στην Κόρινθο που καταδικάστηκε σε 15 χρόνια και 4 μήνες κάθειρξη, καθώς και η υπόθεση της Τατιάνας, μετανάστριας από τη Ρωσία που καταδικάστηκε σε 10 χρόνια και έξι μήνες.

Το κομμάτι που συμπληρώνει το παζλ των αφηγήσεων της κυριαρχίας, είναι αυτό της υπεράσπισης των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Είναι αυτό που θεωρεί πως ένα καλό και δίκαιο κράτος, η συντεταγμένη πολιτεία και οι θεσμοί της, μέσα από νόμιμες οδούς θα αποτρέψουν στο μέλλον περιστατικά σαν τη δολοφονία του Ζακ. Είναι το ίδιο αφήγημα που εστιάζει και συγκροτείται μόνο ενάντια στη βίαιη

πλευρά των πραγμάτων, αφήνοντας απέξω τις πραγματικές αιτίες και αποκρύπτοντας σχέσεις εξουσίας κι επιβολής. Στην περίπτωση του Ζακ οι θεσμικοί φορείς καταδικάζουν σοκαρισμένοι τη βίαιη δολοφονία, ξεπλένοντας το θεσμό της ιδιοκτησίας ως “ιερό”, την πατριαρχία ως “κανονική” και τον εθνικισμό ως “φυσικό”. Όσοι καταδικάζουν “τη βία απ’ όπου κι αν προέρχεται”, κρατούν για το κράτος το μονοπώλιο της βίας και, συνειδητά ή όχι, προσπαθούν να ενσωματώσουν και να αποτρέψουν όποιες ανατρεπτικές – εξεγερτικές αντιστάσεις των από τα κάτω προκύπτουν σε τέτοιες στιγμές συμπύκνωσης της επιβολής των διάφορων εξουσιών. Κάθε φορά όμως διαψεύδονται από την αδιαμεσολάβητη κίνηση των καταπιεσμένων, που οικειοποιούνται την αντιβία ενάντια στους καταπιεστές τους.

Ο Ζακ, ήταν ένας άνθρωπος που «ενοχλούσε» με την παρουσία του, που διατάραζε το πρότυπο του ευυπόληπτου, καθωσπρέπει πολίτη. Γιατί ήταν διαφορετικός. Και οι διαφορετικοί σε αυτήν την κοινωνία βρίσκονται σε μία συνεχή συνθήκη καθημερινής βίας, που κάθε λογής νοικοκυραίοι, μικρά και μεγάλα αφεντικά, ιδιοκτήτες και μπάτσοι, κρίνουν ποιες ζωές έχουν αξία και ποιες όχι. Ποιοι περισσεύουν και πρέπει να περιθωριοποιηθούν, να στιγματιστούν, να διαπομπευτούν, και γιατί όχι να κακοποιηθούν μέχρι θανάτου. Γιατί η ζοφερή πραγματικότητα σε αυτήν την κοινωνία βρωμάει ταξική εκμετάλλευση,

ρατσισμό, ομοφοβία και πατριαρχία.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, που προσπαθεί να μας κατακερματίσει μέσα από έμφυλους, ταξικούς και εθνικούς διαχωρισμούς, να προτάξουμε την αλληλεγγύη και τον συλλογικό αγώνα. Με εργαλείο μας τη συλλογική μνήμη, να σπάσουμε κάθε αφήγηση που προσπαθεί να εξοβελίσει κάθε τι που δε συμβαδίζει και αντεπιτίθεται στην εθνική συγκρότηση. Απέναντι στην καθημερινή σεξιστική απειλή και έμφυλη καταπίεση, στις ρατσιστικές επιθέσεις, στην ταξική εκμετάλλευση, και σε κάθε μορφή εξουσίας να σταθούμε η μια δίπλα στον άλλον, να σπάσουμε τον ατομικισμό, να μεταφέρουμε την οργή μας στη μάχη για το δημόσιο χώρο και να κάνουμε ξεκάθαρο σε κάθε μάτσο νοικοκυραίο, σε κάθε αφεντικό και μπάτσο ότι στην καθημερινή βία που ασκούν, θα μας βρουν μπροστά τους.

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΛΥΣΣΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΜΑΓΑΖΙ

ΤΟΝ ΖΑΚ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΖΙ

Το Σάββατο 24/11 πραγματοποιήθηκε μαζική αφισοκόλληση και μοίρασμα κειμένων από συλλογικότητες των βορείων για την ανάδειξη της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου και τη στοχοποίηση του κοσμηματοπωλείου συμφερόντων Δημόπουλου στο εμπορικό κέντρο του Χαλανδρίου.

Στις στοιχειωμέ-
νες απο κάθε
είδους μεσολάβη-
ση μητροπόλεις,
βρισκόμαστε
αιγμάλωτοι σε
μια παράξενη
παγίδα: εδώ για
να μιλήσεις πρέ-
πει να αρνηθείς
να επικοινωνή-
σεις, και για να
"επικοινωνήσεις"
πρέπει να αρνη-
θείς να μιλήσεις.

Στα περάσματα
των σχέσεων που
έχουν ναρκωθετη-
θεί με εμπορεύμα-
τα, προσταγές,
σύμβολα και
μεταφυσικές,
ό,τι προβάλλεται
σα ζωή είναι
η τεράστια σκη-
νοθεσία της πλη-
θωρικής απου-
σίας μας.

Γιαυτό σωπαί-
νουμε. Ακόμα κι
όταν ουρλιάζου-
με, κυρίως τότε.
Αυτό που μας
επιτρέπεται είναι
η ματαιοδοξία
της ηχούς, των
συνεχόμενων
καθημερινών
πνιγμών μας.

Κι όμως: ας αντι-
κρούσουμε κάθε
σφετεριστή με την
έκπληξη που προη-
γείται της οργής.
Οι δαίμονες των
σκέψεων και των
αισθήσεών μας,
των πράξεων και
των παθών μας,
αξίζουν να εφεύ-
ρουμε μια τέτοια
ευκαιρία.

31 ΚΕΝΙΑ

Αναρχική / Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα

Σε τροχιά σύγκρουσης

setroxiasygrousis@espiv.net

setroxiasygrousis@espivblogs.net